

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLV
IULIE — AUGUST 1967

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

C U P R I N S

23 August	V. Florescu
Adunarea Generală a Uniunii	Redacția
Eu Sînt cu voi	I. Tachici
Caut printre ei ... un om	D. Popa
Reflexii (versuri)	D. Popa-Ticu
Zidiți în Hristos	C. Alexe
Iubirea binele suprem	A. Constantinescu
Iată eu sînt cu voi (versuri)	G. Nell
Consacrări de pastori	Redacția
Anul nașterii Domnului	A. Moldovan
Binele (versuri)	P. V. Cazan
Creștinismul Domnului Hristos	N. Bastoreală
La fîntîna lui Iacob	Gh. Dodu
Comoara-n țarină pierdută	I. Bătrîna-Voivodeni
Meditații	Redacția
Pădurea simbolul Păcii (versuri)	R. Kestner
Necrolog	Com. Uniunii

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116, Raionul
T. Vladimirescu. Telefon : 21.59.60.

Redactor :
DUMITRU POPA

23 August

Aceeași dată, 23 august însă alt an, 1967, a venit să marcheze un minunat și măreț tablou al marilor înfăptuiri de pînă aci în țara noastră.

Sînt douăzeci și trei de ani de la primul 23 august, de cînd, cu siguranța ce ți-o dă hotărîrea de a face din viitor un succes, s-au trasat liniile conducătoare ale perspectivelor de progres.

Deși s-au scurs atîția ani, 23 august din anul acesta 1967 nu pare îmbătrînit ci dimpotrivă: nou, plin de prospețime, cuprins din fiecare colț de țară de avîntul dominator.

23 august 1944, a însemnat atunci data ce marca liberarea, descătușarea din orice era țineră pe loc; și azi, după acești douăzeci și trei de ani, această dată arată cît de departe am ajuns în avîntul despicător de drumuri noi și pe zi ce trece tot mai strălucitoare.

Sărbătoarea cît și sărbătorirea acestei zile se dovedește an de an prinderea laolaltă a întregii suflări a gliei românești într-un același gînd de

a face totul, oricînd și oriunde, numai și numai un succes.

Torța luminoasă a zilei de 23 august este predată din timp în timp altora cari să facă din izbînzile și înfăptuirile de pînă aci temelie spre urcarea tot mai sus, spre pășirea tot mereu înainte. Și această inspiratoare torță devine pe an ce trece mai strălucitoare și mai măreață în lumina ce o răspîndește pînă hăt departe în lume, prin tot ce însemnă fapte și acțiuni generate de rostul acestei zile.

23 august este cu mult mai mult decît o zi calendaristică; ea a însemnat în 1944 un popas la o răscruce de drumuri, ziua marilor hotărîri de croire a unei vieți noi, începutul scrierii unei noi istorii a țării noastre, mereu și mereu ce apare alcătuiind un imbold și o inspirație ca această cale nouă să fie din cele mai frumoase.

Marile reazi, începînd din 1944 și pînă azi, în felurite domenii, uzine, fabrici, școli, spitale, însemnînd numai progres și izbîndă, oglindesc cît nu se poate mai bine forța lăuntrică

impulsoare ce o deține această zi de 23 august.

Că nave românești poartă pe drumuri îndepărtate și prin înălțimi de astre minunate produse ale minții active și mereu în innoire a sirguincioșilor fii ai țării, este rezultatul aceleiași inspiratoare zi de 23 august ce și-a propus din cap de loc și continuă a fi: faclă măreață de lumină în viața poporului țării noastre.

Măreață a fost ziua de 23 August 1967 în filfîire de steaguri și în elan tinere c..., măreață s-a dovedit ea prin înfățișarea încintării de ochi și minte a minunatelor înfăptuiri... însă tocmai această măreață desfășurare de cînt, avînt și biruință alcătuieste chezașia că ziua de 23 august, mereu întinerind pe an ce trece, prin minunatul său imbold va fi în anii ce vin și mai măreață în splendoarea realizărilor atinse, în viața frumoasă ce ne-o va făuri, în elanul mereu proaspăt, în aprecierile elocuoase ce ni le va aduce în întins de lume.

V. Florescu

Foto : O.I.

ADUNAREA GENERALA A UNIUNII DE CONFERINȚE A.Z.S. DIN ROMÂNIA

— București 9 iulie 1967 —

„Dumnezeu nu este autorul neorînduiciei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților“. 1 Cor. 14, 33.

Atit Sf. Scriptură, cit și Cuvîntul Inspirației divine, cuvîntul rațiunii logice și desigur al experienței vieții, ne învață că ordinea este necesară în desfășurarea fericită a vieții bisericii și comunităților noastre. De aceea este un lucru în general cunoscut și apreciat și anume că, Domnul Hristos, pentru realizarea ordinei de care aminteam mai sus, ne atrage atenția asupra obligativității de a observa această ordine stabilită, de a avea reguli și o disciplină creștină, supunîndu-ne cu toții unul altuia și fiecare socotînd pe celălalt mai presus de sine. Unirea, pacea și încrederea, sînt esențiale vieții organizatorice ca și a vieții spirituale a noastră și a bisericii noastre. Dacă fiecare membru al Comunității, ar fi liber să se miște independent de ceilalți și după buna lui găsimere cu cale, cum s-ar putea simți Comunitatea aceea în siguranță? Prosperitatea și însăși existența bisericii, depinde

de ordinea, înțelegerea reciprocă și pacea ce trebuie să fie date pe față în toate acțiunile vieții noastre.

Noi dorim să păstrăm linia cea dreaptă și bună a organizației.

Chemarea și menirea noastră cer ca ordinea, să-și spună cuvîntul în viața noastră individuală și colectivă.

Tinînd seama de faptul că din 1958, aveam numai un comitet provizoriu de conducere, Comitetul plin al Uniunii de Conferințe A.Z.S. în ședința sa din 2.VII.1967, hotărăște: „Avînd în vedere încheierea lucrărilor pregătitoare privind Adunarea Generală a Uniunii și avizul favorabil al Departamentului Cultelor, Comitetul Uniunii hotărăște convocarea Adunării Generale Elective ordinare a Uniunii de Conferințe, pentru data de 9 iulie 1967, la orele 9,00 în București, str. Labirint 116, raionul T. Vladimirescu.

Ocazia cea plăcută a întîlnirii laolaltă, a făcut ca cei 67 delegați titulari și supleanți prezenți, să avem ocaziunea să petrecem cîteva clipe plăcute de comuniune spirituală. Astfel am putut cu toții să ne bucurăm de o frățească și binecuvîntată comuniune.

În cuvîntul rostit vineri seara, la serviciul divin din Comunitatea Labirint, fr. C. Alexe, secretarul în funcție al Uniunii, ne-a vorbit despre viața spirituală pe care trebuie s-o trăiască un adevărat creștin și un adevărat Adventist de Ziua a Șaptea, atît în Comunitate, cit și ca factor pozitiv, de progres, în viața socială.

Simbătă dimineața, fr. I. Tachici, președintele în funcție al Uniunii, ne-a prezentat textul din Deut. 29,10, care spune: „Astăzi stați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, voi toți, căpeteniile voastre... bătrînii voștri, copiii voștri, nevestele voastre... ca să intri în legămînt cu Domnul, Dumne-

zeul tău, în legământul acesta încheiat cu jurământ și pe care Domnul, Dumnezeuul tău, îl încheie cu tine în ziua aceasta". Vorbitorul a insistat asupra necesității solemne de a intra într-un nou și sfânt legământ cu Dumnezeu. Un legământ al păcii și al unirii, al sfințirii noastre.

Un program deosebit de frumos și inspirator a avut loc sîmbătă după amiază, cînd frații Ioan Barbu, Delea Alexandru, Costache Chiorăscu și Alexandru Constantinescu, președinții celor patru Conferințe din Uniune, ne-au prezentat în scurte cuvinte lucrarea Conferințelor lor, dorința unanimă de pace și de frățescă colaborare.

Dumîncea 9 iulie 1967 au început lucrările Adunării Generale a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din Republica Socialistă România.

Așa cum este totdeauna drept, lucrările Adunării Generale au

început cu o oră de rugăciune în cadrul căreia, cuvîntul a fost rostit de fr. Dumitru Popa, consilier-redactor și care a arătat dorința lui Dumnezeu ca slujitorii Săi să meargă pe calea împlinirii mandatului lor, pentru care toți cei prezenți au fost chemați la o sinceră și stăruitoare rugă înaintea lui Dumnezeu.

La orele 9,25 are loc deschiderea lucrărilor Adunării Generale a Uniunii de Conferințe, prin cîntarea nr. 165 și o rugăciune înălțată de fr. Doroftei A. după care fr. I. Tachici, președintele în funcție al Uniunii, rostește cîteva cuvinte despre importanța lucrărilor ce ne stau înaintea, iar fr. C. Alexe secretarul în funcție al Uniunii, face apelul delegaților.

Constatîndu-se împlinit numărul statutar pentru ținerea Adunării Generale, fr. I. Tachici, declară deschisă Adunarea Generală Electivă a Uniunii

de Conferințe A.Z.S. cu următoarea ordine de zi:

1. Alegerea noilor slujbași principali ai Uniunii pe noul termen statutar.

2. Alegerea organului de conducere al Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Mai înainte de începerea lucrărilor, fr. I. Tachici, adresează din partea Comitetului Uniunii în funcție — un cuvînt de bun venit tuturor celor prezenți, implorînd prezența și ajutorul divin asupra lucrărilor.

Trecîndu-se la lucrări, Adunarea Generală votează în unanimitate următorul birou al adunării generale:

Tachici Ioan, ca președinte.

Alexe Constantin, ca secretar.

Chițu Marin, ca scrutator.

Mirea Ionel, ca scrutator.

La orele 10,20 Adunarea Generală alege din sinul ei, pe Conferințe, următorul Comitet special, care este votat în unanimitate:

Participanții la Adunarea Generală a Uniunii-
București, 9 iulie 1967

In Comunitatea
Labirint
8 iulie 1967

Ionescu Mihai, Sersea Pompiliu, Simoiu Gheorghe, Secui Petru, Moldovan Ioan, Danciu Viorel, Popescu Nicolaie, Niță Neacșu, Pascariu Constantin, Stoiu Ioan, Pălășan Aurel și Mirea Ionel.

Conform instrucțiunilor elaborate de Comitetul Uniunii și a hotărârii aceluiași Comitet, nr. 3 din Procesul Verbal nr. 18, din 29.VI.1967, președinte al Comitetului de Numiri este fr. Pirvan Marin, secretar al Conferinței București. La orele 10,30 Comitetul Special se retrage pentru a lucra și prezenta Adunării Generale, propuneri privind componența Comitetului de Propuneri.

Pe tot timpul lucrărilor comitetelor, adunarea a fost prezentă la studiu și rugăciune sub conducerea fraților Tachici Ioan, Alexe Constantin, Popa Dumitru și Petcu Constantin.

După aproape o oră și jumătate de lucru, Comitetul Special, propune Adunării Generale, următoarea listă cuprinzând numele persoanelor propuse, care să formeze Comitetul de Propuneri !

— Barbu Ioan, Doroftei Aristide, Ștefan Neculai, Delea Alexandru, Dengel Carol, Constantinescu Alexandru, Pălășan Aurel, Chiorăscu Constantin, și Mirea Ionel.

Comitetul Special propune de asemenea pe fr. Constantinescu Alexandru, ca președinte al Comitetului de Propuneri, iar pe fr. Delea Alexandru, ca vice-președinte.

După trecerea timpului de contestații, adunarea Generală votează în unanimitate componența Comitetului de Propuneri, așa cum a fost prezentată Adunării.

La orele 12, Comitetul de Propuneri ales, se retrage pentru a lucra la alegerea slujbașilor principali ai Uniunii, pentru următorul termen statutar. După discuții, Comitetul de Propuneri prezintă Adunării Generale următoarele propuneri privind persoanele care să îndeplinească principalele funcții de răspundere în cadrul Uniunii de Conferințe, pe următorul termen statutar :

Președinte :

Tachici Ioan

Secretar :

Popa Dumitru

Consilier Economic :

Alexe Constantin

Consilieri :

Petcu Constantin ;

Pirvan Marin

Doroftei Aristide ;

Niculescu Teodor ;

După trecerea timpului de contestații, Adunarea Generală votează propunerile de mai sus, și cu aceasta se epuizează și primul punct al ordinei de zi.

În timpul unei pauze între lucrări, frații noi aleși în slujbele amintite, împreună cu președinții celor patru Conferințe, s-au întrunit într-o ședință sub președinția fr. Tachici Ioan, președintele nou ales al Uniunii, pentru a lua în discuție completarea a două vacanțe și anume — Directorul Casei de Pensii a Cultului și Directorul Seminarului Teologic. Comitetul astfel întrunit prin hotărârea nr. 2 și 3, din procesul-verbal nr. 21 din 9 VII.1967, alege în funcția de Director al Casei de Pensii, pe fr. Indricău Gheorghe, iar ca Director al Seminarului Teologic, este numit fr. profesor **Popa Mihail**, care a deținut pînă acum funcția de profesor și secretar al Seminarului nostru Teologic.

Revenind în Adunarea Generală, după pauza acordată, se trece la executarea celui de al doilea punct al ordinei de zi și anume, componența organului de Conducere al Cultului Creștin Adventist din Republica Socialistă România, conform

Statutului de organizare și funcționare al Cultului Creștin A.Z.S. din Republica Socialistă România, art. 52.

De aceea conform acestor dispoziții, se prezintă Adunării Generale, componența Comitetului de Conducere al Uniunii în persoana fraților :

Tachici Ioan, Popa Dumitru, Alexe Constantin, Petcu Constantin, Pîrvan Marin, Doroftei Aristide, Niculescu Teodor, Barbu Ioan, președinte al Con-

de zi, Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe, se încheie, nu mai înainte de a se mulțumi lui Dumnezeu pentru atmosfera cea plăcută ce s-a păstrat tot timpul, cum și dorința exprimată ca colaborarea în cadrul organizației noastre, unitatea frățească, pacea și supunerea totală față de marele deziderate divine, să caracterizeze pe noul Comitet al Uniunii.

S-a prezentat de asemenea și o moțiune semnată de toți cei

întrerupt în ceea ce privește asigurarea libertății religioase și pentru solitudinea manifestată pînă aci față de doleanțele Cultului Adventist de Ziua a Șaptea....

Adresăm rugăciuni fierbinți către Atotputernicul Dumnezeu, și Îl implorăm să binecuvinteze cu un succes deplin munca asiduă a poporului nostru, să dăruiască sănătate și puteri de muncă distinșilor conducători ai poporului și să hărăzească prosperitate neîntreruptă scumpei

Comitetul Uniunii de Conferințe A.Z.S. împreună cu Directorul Casei de Pensii și Ajutoare a Cultului

ferinței București, Delea Alexandru, președinte al Conferinței Cluj, Chiorăscu Constantin, președinte al Conferinței Bacău, Constantinescu Alexandru, președinte al Conferinței Sibiu, și Popa Mihail, Director al Seminarului Teologic.

Cu epuizarea și a acestui de al doilea punct de pe ordinea

prezenți din care redăm câteva gânduri :

Ne exprimăm profunda noastră mulțumire față de Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România, față de Președinția Consiliului de Miniștri și Departamentul Cultelor, pentru grija ce au dat-o pe față ne-

noastre patrii — Republica Socialistă România.“

Intr-o plăcută atmosferă, Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe A.Z.S. s-a încheiat cu o rugăciune înălțată de fr.

(Continuare în pag. 13)

I. TACHICI
ales Președinte al Uniunii
de Conferința A.Z.S.
din Republica Socialistă România

In numele Comitetului Uniunii, adresez stimaților frați delegați și tuturor celor prezenți, un cald și iubitor salut frățesc în Domnul Isus Hristos.

O nouă și rară ocazie ne-a prilejuit fericirea de a fi împreună. Întâlnirea noastră frățescă este motiv de mare bucurie; dar mai ales o ocazie fericită în care mărirea lui Dumnezeu se va putea manifesta în locul acesta. Adunarea noastră în locul acesta prin importanța lucrărilor la care sîntem chemați, este în atenția iubitoare a cerului, dar și în centrul privirii zecilor de mii de frați și surori din țară. Ei se roagă pentru noi. Să facem ca rugăciunile lor și ale noastre să fie ascultate la tronul lui Dumnezeu.

Simțămîntul solemnității timpului și al lucrărilor pentru care am venit aici, să ne unească în efortul spiritual, ca Duhul lui Dumnezeu să fie liber ași face simțită prezența Sa cu noi. Dacă inimile noastre vor dori după prezența lui Dumnezeu și vor cere puterea Duhului Sfînt, va fi favoarea noastră unică de a ne întîlni cu Mintuitorul nostru, cu entitatea Bisericii Sale, cu crezul nostru advent și cu spiritul nostru de frăție, care trebuie să ne unească în jertfa de pe Crucea Golgoței, într-o experiență puternică și într-o formă nouă de reînviore spirituală.

Ca să realizăm aceasta, să luăm aminte la cele scrise în Deut. cap. 29, 10—15. Cu simțul înfricoșatei răspunderi, încercatul serv al lui Dumnezeu, Moise, cheamă poporul la înnoirea legămîntului de cre-

EU SÎNT CU VOI...!

Predica din Sabat dimineața

8 iulie 1967

dinșă și recunoștință față de Cel care l-a condus prin pustie timp îndelungat cu semne și minuni mari. Asemenea celor de pe vremuri să stăm și noi astăzi, „înaintea Domnului, Dumnezeului nostru“, și să înnoim legămîntul nostru de credincioșie și de slujire față de Domnul, care a fost cu noi pînă acum și ne-a condus cu bine pînă aci.

Domnul dorește o nouă devoțiune din partea noastră. Aceasta este necesară, deoarece, ne dăm seama de lipsa noastră spirituală. Să facem ca așteptările lui Dumnezeu să fie onorate din partea noastră, printr-o primire voioasă a apelului Său, dînd la o parte orice piedică ce ne-ar putea lipsi de deplina lui binecuvîntare.

În apelul Său către noi, El se adresează: „Ascultă poporul Meu, și voi vorbi; ascultă, Israele și te voi înștiința: Eu sînt Dumnezeu, Dumnezeul tău“. Ps. 50, 7. Dumnezeu va vorbi! O! de am asculta noi cei credincioși glasul Său. El ne va înștiința, făcîndu-ne în stare a învăța cea mai mare lecție a vieții spirituale, despre prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său și al Bisericii Sale. În Ioel 2, 27, ne spune: „Și veți ști că Eu sînt în mijlocul lui Israel, că Eu sînt Domnul Dumnezeu vostru, și nu este altul afară de Mine...“. Cunoașterea permanentei prezențe divine cu noi și faptul că El este în mijlocul nostru, ar trebui să umple inimile noastre de sfîntă fericire. Un spirit de profundă mulțumire, cu laude și gingașă adorare la adresa Domnului, Dumnezeului nostru, ar trebui să fie rodul sufletelor noastre și motivul reînnoirii legămîntului nostru de credincioșie și de slujire față de Dumnezeu.

Dumnezeu a fost cu fiecare dintre noi și cu Biserica Sa pînă în prezent. Este dorința Tatălui nostru Cereș de a se descoperi copiilor Săi. Scopul revelației divine este în strînsă legătură cu aceasta. Descoperirea și cunoașterea dumnezeirii așa cum este redată în Cuvîntul Său și în natură, este pentru sufletul nostru cea mai înaltă cunoștință și cea mai superioară treaptă a vieții spirituale.

Căci, „viața veșnică este aceasta: să Te cunoașcă pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“. Această

înaltă cunoaștere este singura rațiune a religiei și pivotul vieții spirituale.

Încă din vechime Domnul, Dumnezeu se adresa poporului Său îndemnîndu-l: „Israele, cunoaște pe Domnul, Dumnezeul tău“. Iubiți frați! să căutăm a cunoaște pe Domnul; nu atît o cunoaștere teoretică ci mai mult, să-L cunoaștem printr-o înțelegere și descoperire spirituală practică de care sufletul nostru are nevoie astăzi. Este important pentru noi, a avea cunoașterea deplină a faptului că Dumnezeu este în mijlocul Bisericii Sale și că îi conduce destinele. Viziunea acestei realități, este cea mai necesară experiență de care avem nevoie. Un trecut de fapte mari și glorioase, o istorie sacră plină de evenimente palpitate a fost scrisă, „ca să ne slujească drept pildă, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei“. 1 Cor. 10, 5. Să luăm aminte la exemplele din vechime în care găsim învățăminte solenne.

Față cu bogatele binecuvîntări și cu mărirea experiență a prezenței lui Dumnezeu, El cere de la noi astăzi, o ascultare voioasă și o umblare neabătută pe drumul pe care El ne-a condus. O mare lecție a istoriei sfînte trebuie să fie învățată: a merge pe drumul marcat de El, împreună, păstori credincioși și statornici, îngăduind lui Dumnezeu, și mărturiei Sale dată nouă, să-și facă pe deplin lucrarea, în viața noastră și a Bisericii. Prin profetul Ieremia, ne face atenți: „Ia seama la calea, la drumul pe care l-ai urmat; și în altă parte a Scripturii zice: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeuul tău...!“

Gîndindu-ne la trecutul nostru, la felul minunat cum Dumnezeu, a condus această lucrare, gîndind la martirii noștri, la timpurile trecutului negru de exploatare și nedreptate socială, dacă privim în urmă și în prezent, nu putem să nu aducem mulțumire și slavă lui Dumnezeu, că avem libertatea și posibilitatea astăzi de a trăi sfînta credință adventă în condiții minunate. Cu adevărat Dumnezeu a fost cu noi. Puterea soliei a adus în viața credincioșilor noștri o schimbare profundă, conformă cu un înalt

standard de viață morală, de cinste și integritate. Principiile de umanitate care ne leagă de semenii noștri și de marile probleme ale lumii contemporane, ne face să îmbrățișăm cu pasiune, marea cauză a păcii și viitorului fericit al Patriei noastre și a liniștii dezvoltării a vieții tuturor oamenilor, de orice limbă și din ori și ce popor. Această concepție este conformă cu principiile credinței noastre și cu rostul pe care îl avem în viață, de a trăi, simți și lucra conform cu nevoile spirituale, materiale și morale ale acestei generații.

Glăsuț al profeților a fost plin de soluții îmbietoare, prin care Dumnezeu, dorea să dea liniște și fericire poporului Său. În paginile Sfinței Cărți, găsim și glasul tânguirii divine; „O! dacă ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării“. Is. 48, 18.

Legământul Său de pace încheiat cu cei credincioși este: „In liniște și odihnă, va fi mîntuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră“. Is. 30, 15. Aceasta așteaptă Domnul de la copiii Săi care pretind că au încredere în prezența și conducerea Sa divină. Sîntem astăzi aici, și stăm înaintea Domnului, ca să rezolvăm marile probleme ale raporturilor noastre cu Dumnezeu, a legăturii noastre cu Biserica Sa

și a relațiilor între noi ca frați. Da! este necesar să se facă posibil aceasta, și să facă bunul Dumnezeu, ca rugăciunile noastre ascultate să aducă o deplină reinviore a spirituală în viața noastră. Domnul va fi la cîrma lucrurilor în orice împrejurare; dar noi trebuie să vedem și să înțelegem aceasta.

Pentru cei ce sîntem astăzi aici, pastori — slujitorii Domnului, și credincioșii Bisericii noastre, este necesar ca să cunoaștem pe deplin scopul lui Dumnezeu cu Biserica Sa, și să ne identificăm cu acest scop, verificînd relațiile noastre cu viața. Timpul slujirii noastre este prea solemn. Noi avem nevoie de o viață spirituală puternică. Nu în fanatism și mișcări spasmodice constă aceasta, ci în cea viață liniștită de sfîntă devoțiune și traică leagătura cu Mîntuitorul nostru, care ne va învăța cum trebuie să trăim spre a fi o binecuvîntare pentru alți.

Pastorii, „slujitorii Domnului, să mijlocească între tîndă și altar și să zică: Doamne îndură-Te de poporul Tău și nu da de ocară moștenirea Ta“. Ei trebuie să lucreze cu rîvnă sub conducerea Duhului Sfînt. Spiritul zilelor trăite de ucenici Domnului Hristos, după manifestarea puterii din Ziua Cincizecimii, trebuie să fie revirimentul care să însușească Biserica și pe slujitorii ei de astăzi. Aceasta se

va constata în spiritul de unire și ordine care trebuie să ne caracterizeze.

Domnul Hristos ne-a dat făgăduința: „El va da Duhul Sfînt celor ce-L cer“. Și, Duhul Sfînt, trebuie să ne vorbească așa cum a vorbit pe vremuri, în mod individual și perfect unitar. El a vorbit lui Corneliu și în același consens și lui Petru. Duhul Sfînt a vorbit lui Barnaba, lui Anania... a vorbit lui Saul... și apoi lui Pavel, conducîndu-l să vadă mărirea cerească.

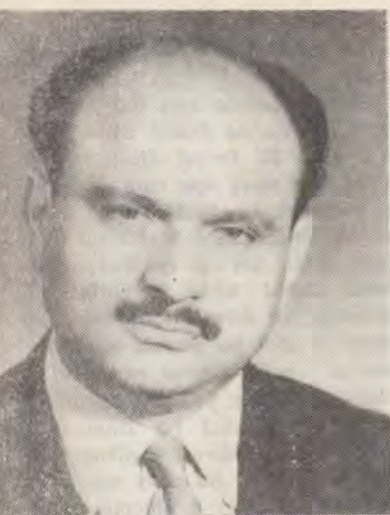
Iubiți frați, la fel este posibil și necesar, ca Duhul lui Dumnezeu, să ne vorbească direct fiecăruia dintre noi. Atunci, nu vom mai avea păreri diferite în problemele fundamentale ale lucrării noastre; atunci, nu se va mai manifesta „un duh străin“ ci același Duh, va lucra în toți, pentru ajungerea la unirea cu Hristos. În aceasta constă secretul unirii noastre frățești necesară pentru executarea lucrării Domnului. „Unul singur este învățătorul nostru — Hristos — voi sînteți frați“!

Una din marile noastre probleme, este și refacerea legăturilor frățești în unirea păcii. Nevoia aceasta a fost cunoscută de Domnul Hristos, de aceea El S-a rugat cu in-

(Continuare în pag. 11)

Sîmbătă 8 iulie 1967 — Comunitatea Labirint

D. POPA

ales Secretar al Uniunii A.Z.S. din Republica Socialistă România

„CAUT PRINTRE EI... UN OM“

Cuvînt rostit la ora de rugăciune de duminică 9 iulie 1967

„Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea... înaintea Mea...”

Ezech. 22, 30.

o ierarhie ecleziastică. Conducerea colectivă a Comitetului de Conducere exercitându-și drepturile sale legitime, aceasta constituind una din garanțiile succesului.

Dumnezeu caută... un om.

Totdeauna momentul acesta din viața bisericii, moment ce-l trăim astăzi a fost ocazia cea mai potrivită, pentru a așeza iarăși înaintea slujbașilor lui Dumnezeu, tineri sau mai puțin tineri, cu mai multă sau mai puțină experiență, necesitatea stringentă a unei bune colaborări, a împlinirii cu credincioșie și iubire a slujbei la care sîntem chemați.

Ceea ce dorește Dumnezeu, de ceea ce are El astăzi nevoie, sînt... oameni care nu se tem să numească păcatul... păcat. Oameni cu o judecată sănătoasă, curați în caracter, avînd un sănătos și echilibrat simț al valorilor. Oameni cu o gândire clară. Ei trebuie să fie curățîți prin lucrarea înnoitoare a Duhului Sfînt. Oameni conduși de Duhul și care stau totdeauna sub controlul Lui.

Problema aceasta care ne confruntă, comportă o serioasă și profundă gândire și interiorizare. Comportă o cercetare de sine și o obiectivă cercetare a motivelor ce ne-au adus aici. Experiențele noastre sînt diferite, sub aspectul valorii și al extinderii timpului slujit.

Ași dori ca și stimații noștri frați, care au parcurs zeci de ani pe calea apostolatului iubirii în biserică mintuirii noastre, cum și cei ce abia au început numărătoarea pașilor în ogorul Evangheliei, să purcedem împreună cu apostolul Pavel la o cercetare a motivelor apostolatului nostru, să putem în final rosti împreună cu el: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihă-

nirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. 2 Tim. 4, 7—8.

Nu este exclus ca experiența și vechimea să zîmbească, iar in experiența să rămînă insensibilă. Nu este exclus ca problema aceasta să fie considerată ca dezvoltată în trecut, la o anumită dată și în baza „timpului acela”, zîmbetul părintesc și ocrotitor să fie îngăduitor cu cei ce fac pașii căutării și echilibrului în domenii pe care alți le-au... epuizat de mult.

Și cu toate acestea, gîndul exprimat de prorocul Ezechiel are o complexitate valoare prezentă, pentru cauza cea mare a chemării noastre.

Sîntem de mulți ani în mijlocul acestei Biserici binecuvîntate. Ne-am identificat cu năzuințele ei și acum sîntem chemați să ne identificăm cu viitorul ei.

Poate că ne-a plăcut să gîndim despre noi ca fiind desăvîrșiți. Dacă... da, atunci este bine să știm că lucrul acesta nu este adevărat. Și atîta vreme cît ne considerăm desăvîrșiți, deci ne mai avînd nevoie de creștere și dezvoltare, nu vom mai putea niciodată să fim mai buni decît sîntem la data cînd gîndim astfel despre noi. Cei de la care Dumnezeu nu mai are nici o speranță, sînt aceia care sînt prea plini de perfecțiunea lor, ca să mai admită, să mai recunoască răul din ei.

Și acum să-mi îngăduiți ca să enunț cîteva gînduri la care să meditam cu toți cei prezenți. Din ele vom putea înțelege că experiența anilor adaugă răspunderi într-un raport direct proporțional cu cantumul anilor slujiți cauzei Evangheliei, atunci cînd ne dăm seama

Sîmați frați delegați și invitați. Sîntem datori a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate cele ce, cu mîna largă și braț puternic, El a făcut și face pentru minunata Sa biserică...

În anii ce s-au scurs de la ultima Adunare Generală a Uniunii, Bunul Dumnezeu a demonstrat cu prisosință că: „El va lucra în favoarea tuturor aceluia care vor umbla smeriți împreună cu El — că mîna Lui este la cirna bisericii Sale, și că Dumnezeu Își va aduce la îndeplinire făgăduințele Sale”.

Ne aflăm la ora de rugăciune a uneia dintre cele mai importante lucrări din viața organizatorică a Bisericii. Să-mi fie îngăduit să prezint cîteva gînduri care să unească inimile și ființa noastră în profundă și smerită rugăciune.

În Ezech. 22, 30, citim următoarele cuvinte: „Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea”.

Gîndurile inspirate din acest verset, sînt de o mare importanță pentru noi ca slujitori ai Evangheliei. Observați că Dumnezeu caută...un om. Caută un om nu spre a face din el un beneficiar și depozitar al onorurilor... nu, ci El caută un om care să zidească, un om care să „stea” înaintea lui Dumnezeu.

E drept că în biserică noastră, nu avem grade ecleziastice și nici

de ceea ce sîntem, în raport cu ceea ce trebuie să fim.

Cînd apostolul Pavel a ajuns să se vadă așa cum era el în realitatea firii lui — un om pierdut în păcat — plin de disperare a strigat: „o nenorocitul de mine“. Dacă tabloul lui s-ar încheia cu această dramatică mărturisire, noaptea ar fi lungă și întunecoasă. Dar în Romani 8, 1 predicatorul acesta al neprihănirii și al glorioasei biruințe, prin credința în Domnul Hristos, a putut să spună: „Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile duhului“.

Alte traduceri, redau aceste idei astfel: „Cei ce sînt în unire cu Domnul Isus“. Și în adevăr! Noi ca predicatori ai Evangheliei trebuie să fim „în unire“ cu Domnul Isus. Altfel, tot ceea ce spunem noi, va fi nimic... nimic... nimic.

Unitatea cu Hristos, face din pastor un... om nou în Hristos Isus. Așa trebuie să fie un pastor și așa trebuie să rămîna. Și atunci, el va fi blînd și smerit cu inima. Nu numai că va fi un om nou, dar el va fi întru chiparea a tot ceea ce este mai nobil, mai desăvîrșit, mai drept, așa cum se cuvine să fie un trimis al lui Hristos.

Chemarea ce o avem, cere din partea noastră totul pentru puritatea credinței.

Lucrarea chemării noastre este un privilegiu. S-ar putea ca unii s-o considere o povară foarte apăsătoare. În adevăr, povara pastorului, a slujitorului lui Dumnezeu, poate deveni apăsătoare, zdrobitoare. Dar un adevărat om al lui Dumnezeu, aduce totul la picioarele crucii și El le ușurează povara. El

spune: „Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară“.

Iubiți și stimați frați delegați, frați conlucrători, purtători și aducători de vești bune, purtători de lumină, purtători de mari bucurii... Nu oare Hristos cel răstignit pe crucea Golgotei este Cel care ne întărește, ne mîngîie în ziua cercării noastre?

Imbrățișînd cu privirea Ierusalimul, Domnul Isus începu să plîngă! Lacrimile-I divine se rostogoliră în tăcere, iar în sufletul Său, uraganele durerii rupseră zăgazarile ființei Lui. Iubirea se zbuciuma! Dar noi? Dacă am privi numai la familiile noastre, la Comunitățile noastre, la lucrarea noastră de pînă acum, la pașii ce au bătătorit potecile de mult bătătorite ale îndepărtării de puritatea slujirii primare, plîngem noi în ființa noastră pentru toate acestea?

Iată realități ce ne confruntă. Iată responsabilități ce ne răsunset veșnic. De aceea, consider că trebuie să îngăduim Duhului lui Dumnezeu să cerceteze grupa slujitorilor Săi, pentru a ajunge la o nouă concepție a slujirii noastre. Nouă, nu în sensul scoaterii, adăugirii sau înlocuirii, ci nouă în sensul unei depline consacrări, fără de rezervă, în serviciul Celui care ne-a chemat. Nouă în sensul de a exclude din viața noastră rafinamentul dubios, urmărirea interesului personal, ura, bănuiala, critica, răzburunarea, dorința de suprafață, dorința de a servire pînă și a minții fratelui nostru, nouă în sensul de a ne cunoaște pe noi și de a cunoaște pe Domnul așa cum citim în Ioan 17, 3:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dum-

nezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“.

Este necesar ca solia noastră, energia noastră și zelul nostru, să fie pe măsura chemării divine, a nevoilor existente și a iminenței împliniri a făgăduințelor divine. Dacă nu se va produce o astfel de schimbare în noi, atunci... poate că vom citi cîndva propria noastră istorie... ce a fost rostită și cu privire la cei din Ierusalimul zilelor Mintuitorului: „Caut printre ei un om... dar nu găsesc niciunul“.

Aceasta trebuie să constituie o uimitoare dezamăgire a lui Dumnezeu, iar rezultatele sînt atît de catastrofale, încît sînt în afară de orice descriere.

Dacă există vreun corp bisericesc care nu reflectă deloc prezența lui Dumnezeu, a unui Dumnezeu viu, atunci, în acel corp al oamenilor credinței, este oare Dumnezeu viu sau... inexistent? Dar cînd este vorba de noi, de slujitorii altarelor?

Putem spune noi oare — ce sîntem prinși asemenea viermilor de mătase — în gogoșa vieții zilnice, a lucrărilor, a multiplelor noastre căi și drumuri, putem noi spune că viața noastră este motivul unei zilnice predări lui Dumnezeu?

„O de ar recunoaște fiecare predicator al Domnului, sfințenia lucrării Sale. Solemnitatea misiunii Sale. Ca soli chemați de Dumnezeu, predicatorii poartă o răspundere înfricoșată. Ei trebuie să lucreze în locul lui Hristos, ca îngrijitori ai tainelor lui Dumnezeu. Lăsați ca sinceritatea să caracterizeze orice faptă a datoriilor voastre, în legătură cu chemarea voastră.“

„Mintuitorul nu voiește să aibă nici un serviciu împărțit; servul lui Dumnezeu trebuie să învețe zil-

9 iulie 1967

Delegații în timpul lucrărilor

Comitetele de Conducere ale Conferințelor, Comitetul Uniunii, și Directorul Casei de Pensii

nic, a se preda Domnului Său. El trebuie să cerceteze în cuvîntul lui Dumnezeu, să învețe a pătrunde însemnătatea Sa și să asculte de învățăturile Sale. În felul acesta el poate ajunge înaltul ideal al desăvirșirii creștine. Zi după zi lucrează Domnul cu dînsul și desăvirșește caracterul, care va trebui să reziste timpului ultimei probe. Zilnic aduce cel credincios, înaintea oamenilor și a îngerilor, dovada sublimă despre ceea ce poate face Evanghelia pentru fiii oamenilor“.

Iată de ce, stimați frați este de datoria noastră să prezentăm solia mîntuirii cu, claritate și într-un mod sănătos.

Noi trebuie să dăm soliei advente acea caracteristică sănătoasă a autorității și autenticității sale. De aceea solia aceasta trebuie să fie vestită de bărbați ce cunosc această solie, bărbați ce cred în viabilitatea ei, o iubesc cu toată pasiunea ființei lor și ceea ce este cel mai principal, bărbați ce trăiesc această minunată solie. Cum stăm noi în privința acesteia stimați frați pastori și membri ai comitetelor Comunităților, delegați ai acestei Adunări Elective?

Avem totalitatea adevărului — un adevăr divin, inspirat și inspirator. Un adevărat mîntuitor („Sfințește-i prin adevărul Tău. Cuvîntul Tău este adevărul“). Noi trebuie să declarăm cu toată convingerea „Așa zice Domnul“. Dar mai mult, noi trebuie să gîndim, să vorbim și să trăim adevărul, pentru că: „Așa zice Domnul“. Inapoi a fiecărei solii, fiecărei afirmații și precizări trebuie să avem un „Așa zice Domnul“.

Să ne cercetăm soliiile noastre, Să ne examinăm poziția noastră, să fim clari cu privire la orice învățatură și apoi să prezentăm solia noastră.

„Celor cari au de-a face cu lucruri sfinte, li se dă avertismentul solemn: „Curățiți-vă, voi toți, cari purtați uneltele lui Iehova“. Acei, cărora Domnul le-a încredințat ceva, pe cari El i-a onorat cu chemarea la o deosebită slujire, trebuie să fie, mai mult ca toți ceilalți, prevăzători în cuvintele și faptele lor. Ei trebuie să fie bărbați pioși, cari să poată ridica pe semenii lor la o treaptă mai înaltă; bărbați, cari să nu fie clătinați de orice ispită ce se apropie de dînsii, cari

să urmărească un ideal hotărît și serios și a căror năzuință înaltă să fie, de a se asemena cu Hristos.

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Incolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“. 1 Cor. 4, 1—2.

Iată de ce atît pentru stimații noștri frați care au bătătorit calea apostolatului lor, care sint chemați ca prin ultima parte a lucrării și îndeplinirii chemării lor, să încoreneze tot ceea ce au făcut pînă în prezent, ca și pentru pașii neexperimentați și tremurîzi, rămîne chemarea răscolitoare pentru cei ce simt acest lucru în sufletele lor — „Caut printre ei un om“ — Fie ca prin harul Domnului, fiecare dintre servii lui Dumnezeu, să fie acel... OM!

Cu simțămîntul smereniei și a dorinței vameșului din pilda Domnului, să înălțăm și noi glasul rugii, rostind cu toată convingerea și conștiința prezenței divine, următoarea rugă:

— „DOAMNE: Ajută-ne să fim noi înșine ceea ce dorim să devenim alții — creștini născuți din nou, adevărați creștini.

— Ajută-ne o Doamne, să dăm pe față cel mai mare tact, să fim atenți și buni cum a fost Domnul Isus cu aceia cu care venea în contact în timpul vieții Sale aici pe pământ. Ajută-ne să nu fim niciodată brutali, să nu rostim niciodată un cuvânt sever — fără să fi fost nevoie de el — să nu aducem niciodată — fără să fie necesar — durere vreunui suflet sensibil.

— Ajută-ne să fim plini de voie bună, posedind un entuziasm sfânt pentru lucrarea chemării noastre.

— Dă-ne o conștiință care să aibe un simț ascuțit față de păcat.

— Ajută-ne să contribuim la creșterea valorii fiecărui om din jurul nostru.

— Dă-ne harul să nu fim niciodată răzbunători ci mai presus de toate, o Doamne, niciodată nu îngădui să folosim influența sau poziția noastră împotriva cuiva.

— Ajută-ne să tratăm pe cei de sub păstoria noastră — cu un respect mult mai mare și mai deosebit, de cum tratăm pe cei ce ne sînt superiori.

— Ajută-ne ca niciodată să nu aruncăm vina asupra celorlalți atunci cînd lucrurile merg rău, ci să luăm asupra-ne toată responsabilitatea.

— Ajută-ne ca niciodată să nu cerem altora să facă ceea ce noi putem face, dar nu sîntem binevoitori a îndeplini. Dă-ne putere să ne îndeplinim chemarea prin exemplu, mai mult decît prin pretenții.

— Ajută-ne să ne bucurăm pe deplin de succesul unui frate chiar atunci cînd lucrul acesta ne-a costat pe noi.

— Ferește-ne ca vreodată să ne hrănim cu pleava nebuniei și decăderii altora. Dacă nu avem nimic bun ce spus despre fratele nostru, atunci o Doamne, ajută-ne să ne fim gura închisă.

— Dă-ne răbdare cînd sîntem ispitiți și ajută-ne să ne aducem aminte de cuvintele înțeleptului care spune: „Un răspuns blind potolește minia, dar cuvintele provocatoare ațîță minia”.

— Ajută-ne să cedăm totdeauna atunci cînd frații noștri nu văd lumina în planurile și propunerile noastre. Dar atunci cînd sînt în joc principiile și dreptatea cauzei Tale, năcea și buna învoire, atunci, o Doamne, ajută-ne să stăm pentru ele chiar dacă s-ar năru cerurile.

— Ajută-ne să nu acționăm cu brutalitate sau cu judecată aspră. Să ne amintim totdeauna că greșelile cer și trebuie să primească atenție și acțiune imediată, dar cele mai multe hotărîri sînt luate mai bine în atmosfera rugăciunii și meditației.

— Ajută-ne să lucrăm cu iubire, cu milă și dragoste adevărată cînd avem de-a face cu cei greșiți — în același spirit în care am dori să

fim tratați noi, totdeauna amintindu-ne că și noi putem fi ispitiți.

— Ajută-ne să minuim fondurile sfinte cu conștiinciozitate și curăție — ele nu sînt ale noastre ci ale Tale.

— Ajută-ne să nu devenim niciodată atît de aglomerați de interese personale și să pierdem din vedere lucrarea chemării noastre.

— Ajută-ne să fim oameni ai rugăciunii și Cuvintului — ca niciodată încurajarea pe care o dăm altora în aceste două probleme esențiale ale succesului spiritual să nu fie numai literă moartă. Doamne, ajută-ne, ca fiecare zi să o începem și să o încheiem cu Tine.

— Fă ca niciodată să nu considerăm un plan ca imposibil atunci cînd conținem pe ajutorul Tău.

— Ajută-ne ca niciodată să nu dăm decît tot ceea ce avem mai bun Tău, și lucrării Tale — o măsură clătinată... și care să dea pe deasupra.

— Ajută-ne să facem totdeauna pe Hristos primul, ultimul și cel mai bun în lucrarea chemării noastre Evanghelice. Amin.

ii îmbărbăta, cînd ei dădeau semne de oboseală și descurajare.

Rechemarea și contemplarea acestei scene în lumina istoriei acestei solii, ne umple sufletul de recunoștință față de iubitul nostru Creator.

Să lăsăm pe Domnul Să-și manifesteze puterea Sa. Ochii noștri să privească spre datoria de a da slavă lui Dumnezeu, să urmăm calea providenței Sale, și să mergem pe drumul care îl deschide înaintea pașilor noștri, atunci lumina va străluci drumul înaintea noastră.

Să ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să fie cu noi. Să stăm înaintea Lui, ca să ne umple de mărirea Lui și de puterea Duhului Său Cel Sfînt, ca apoi viața noastră să cunoască o nouă și durabilă binecuvîntare.

Lui să-I dăm slavă și să-I aducem mulțumiri pentru toate, acum și în veci, amin.

REFLEXII...!

Pe-al vieții drum
va fi mereu
mereu va fi sub soare,
Credința, larg izvor de har,
păcatul, iarmaroc bizar,
și-o inimă... pribeagă.

O inimă...
ce tremurînd și sbuciumîndu-se
pe drumul alegerii,
alegînd,
ca... iarăși să aleagă;

O inimă,
cînd impunătoare,
cînd doborîță și care...
se-ascunde în întuneric
bătînd la porțile... „iadului”,
sau ... se-avîntă pe culmi de lumină
spre porțile veșniciei.

Și astfel,
va fi mereu în viața terrei mame;
Cineva,
un suflet...
Cineva ce-și bijbiie veșnicia
în glodul lutului din el.

Dar,
cînd vasul de lut al firii
s-o sfărîma în fața ta,
Golgotă:

Atunci și numai atunci,
porțile iadului
nu te-or mai birui,
iar...

hidoșia cavernelor de lut
se vor preface
atunci,

în străluciri veșnice.
Iar lumina,
va străluci-n... lumini;
Și viața...
Viața? Da!

Viața va deveni atunci

LUMINA!

D. POPA-TICU

EU SÎNT CU VOI...

(Urmare din pag. 7)

focare pentru ea: „Mă rog pentru ei... Mă rog să fie UNA, cum Tu Tată ești în Mine, și Eu în Tine”. Se roagă continuu Isus pentru aceasta. Meritele Lui Il face să fie ascultat de Tatăl nostru ceresc; dar trebuie să ascultăm și să ne supunem și noi acestei lucrări de unire și iubire frățească. Rezolvarea problemelor spirituale ale Bisericii, depînd în mare măsură de suflul spiritual predominant în corpul pastorilor.

Cu inima mișcată înaintea Domnului, mă gîndesc la prima viziune a sorei White. Descrierea ei este mișcătoare și plină de nădejde pentru noi. Privirea ei căuta grupa prietenilor ei, credincioși soliei de la început. Ii căuta și nu-i găsea. Deodată însofitorul ei, i-a indicat un punct anumit. Grupa celor credincioși stau strîns uniți. O cărare dreaptă dar îngustă era în fața lor. Pe această cărare mergeau credincioșii soliei advente.

În spatele lor, era o sursă puternică de lumină, care asemenea unui far le lumina cărarea pe care trebuiau să meargă. Această lumină strălucea întregul lor drum, care ducea spre Cetatea păcii eterne. Ei mergeau cu grije pe îngusta cale, ca să nu le alunece pașii... Privirea lor era îndreptată spre Isus, care

ZIDIȚI ÎN HRISTOS

Cuvînt rostit vîneri seara 7 iulie 1967

C. ALEXE
ales Consilier Economic
al Uniunii A.Z.S.
din Republica Socialistă România

Stimați frați delegați, invitați și membri ai Comunităților care vă găsiți prezenți:

Convocarea care ni s-a făcut, în legătură cu Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe nu privește numai niște așezări administrative de viitor, ci și conținutul nostru spiritual, legătura noastră cu Dumnezeu și cu frații noștri, influența sfințitoare pe care o exercităm în viața socială, aportul nostru cetățenesc la binele și prosperitatea tuturor.

Apostolul Pavel analizând relația spirituală dintre omul vechi și cel nou o compară cu un om mort și cu un om viu, prin cuvintele: „...măcar că eram morți în greșelile noastre... Dumnezeu, ne-a adus la viață împreună cu Hristos... și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune...” (Efeseni 2, 1—10).

Reiese că o prăpastie de netrecut există între aceste două stări. Între ele nu poate fi apropiere, pentru că, în timp ce păcatul duce la neființă spirituală, „zidirea în Hristos” aduce în noi viața Lui: „...nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și s-a dat pe sine însuși pentru mine...” (Gal. 2, 20).

Simptomele omului nerenăscut — a omului mort spiritual — sînt reliefate de Sfintele Scripturi prin următoarele cuvinte: „Cine nu iubeste pe fratele său, rămîne în moarte...”; „...știu faptele tale; că îți merge numele că trăiești, dar esti mort. Veghează și întărește ce rămîne (bun) care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvîșite înaintea Dumnezeului Meu...” (1 Ioan 3, 14 u.p.; Apoc. 3, 1—2; Rom. 8, 6 u.p.).

Fără puterea regeneratoare a lui Hristos putem ajunge doar la... „o formă de evlavie, care n-are în sine nici o valoare. Credincioșii rămîn, după spusele din epistola lui Iuda; ...niște nori fără apă, mînați încoace și încolo de vînturi... niște pomi fără rod... niște valuri înfuriate ale mării... niște stele rătăcitoare...” (Iuda v. 12—13).

La nimeni dintre noi nu trebuie să i se potrivească aceste cuvinte. Ele se referă la o stare cînd gîndurile, scopurile vieții, intențiile și inclinațiile erau îndreptate spre „cele moarte”. Pe noi, Domnul Hristos ne cheamă la viață. La acea viață pe care a trăit-o și El în vremea cînd Și-a îndeplinit mandatul Său Mesianic pe pămînt. Este scopul lui Dumnezeu de a ne păstra într-o sferă spirituală înaltă și în astfel de relații cu El, în care să stăpînescă principiile Împărăției Cerului.

Noi am murit odată cu Hristos, (prin botez) și am înviat cu El o viață nouă spirituală, trăim cu El, ne bucurăm în părtășie cu El, suferim cu El unele privațiuni și vom cîștiga cu El și slava Lui (Rom. 6, 6—8; cap. 8, 17).

Mîntuirea este cîștigată nu atît prin învățături religioase sau trăsături nobile și morale, cît prin măsura în care cei credincioși au acces, prin credință, la viața plină de energie care curge de la Hristos. Acela care stă în strînsă legătură cu Hristos trebuie să dezvolte, aici pe pămînt, o atmosferă a cerului, trăind așa cum a trăit Hristos, care venea de la Tatăl și care s-a întors la Tatăl. Deci, aici fiind acela care citește și trăiește cuvîntul Sfintelor Scripturi, poate trăi în atmosfera cerului, împărtășind celor întristați și ispițiți de pe pămînt cugete de speranță și dorință după sfințenie...”

Dar ce însemnează de fapt să trăiască cineva o adevărată viață spirituală? Sfintele Scripturi spun: „...cine ascultă cuvintele Mele... a trecut din moarte la viață...”; dați lui Dumnezeu mădularile voastre ca pe niște unelte ale neprihănirii...” ... am trecut de la viață la moarte pentru că iubim pe frații...” ...frica de Domnul este un izvor de viață; ea ne ferește de cursele morții...” (Ioan 5, 24; Rom. 6, 13; 1 Ioan 3, 14; Prov. 14, 27).

Celui credincios îi este dată asigurarea că aici și acum el poate în-

cepe să se bucure de viața, care este într-adevăr fără sfîrșit, pentru că ea este unită spiritual cu Domnul Hristos, pe a cărei viață o împărtășește și cu care este asociată. Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu care este primit în inimă, prin credință, este începutul vieții veșnice. Pînă ce Domnul Hristos va ajunge la transformarea corpului nostru într-unul nemuritor, El vrea să schimbe sufletul nostru, să producă aceea transformare crucială cînd mintea să poată înțelege adevărurile spirituale (Romani 12, 2) și să nu mai fie coruptă de păcat nici în ceea ce privește percepția ei morală cît și în ceea ce privește capacitatea ei rațională. Ea trebuie să aibă toată perspicacitatea spirituală necesară stabilirii unei legături cu Dumnezeu. Este actul liber consimțit de a oferi lui Dumnezeu facultățile noastre ca El să le dezvolte pînă la perfecțiune ca să putem astfel sluji și iubi pe Mintuitorul nostru dar și pe frații noștri, omenirea întregă. Acesta a fost momentul solemn și salvator din parabola fiului risipitor: „...și-a venit în fire... s-a sculat, și a plecat la tatăl său. Cînd era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult...” „Și înainte ca fiul să poată face o mărturisire completă, tatăl a dat ordin ca fiul să fie îmbrăcat, încălțat, i s-a recunoscut din nou dreptul de filiațiune, punîndu-i-se inel în deget, a convocat toată casa la un ospăț și a făcut fericita declarație: „...acest fiu al meu era mort (spiritual) și a înviat (la o viață corectă); era pierdut și a fost găsit...”

Așa cum în tabloul profetic al lui Ezechiel (cap. 37) din valea plină cu oaze, Duhul lui Dumnezeu le-a făcut să se alătore unele de altele, să capete carne, sînge și duh de viață; după cum slăbănogul dela Betesda, la glasul Domnului Hristos a primit sănătate, putere și iertarea păcatelor; tot așa și astăzi Dumnezeu dorește ca poporul Său să exercite o putere sfințitoare în jurul lor, membrii să-și trăiască sincer și deplin viața lor spirituală pînă vor ajunge... „să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără sîbricitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană...” (Efeseni 5, 27).

Delegații la Adunarea Generală Electivă a Uniunii

Sintem noi, iubiți frați delegați, ceea ce așteaptă Dumnezeu să fim?

„...viața de creștin este o luptă continuă pentru bine și desăvârșire; este un marș spre progres. În această luptă nu există răgaz și nici pauză.

Ca popor sintem triumfători în ce privește adevărul și claritatea lui, dar avem o mare lipsă de umilință, de răbdare, de credință, de iubire, de tăgăduire de sine, de veghere și de spirit de sacrificiu.

Nu cultivăm îndeajuns sfințirea...

Păcatul predomină în poporul lui Dumnezeu...

Mai bine să mori decât să păcătuești; mai bine să duci lipsă decât să înșeli; mai bine să rabzi decât să minți... Nici viața însăși nu trebuie răscumpărată cu prețul unei minciuni...

Mulți se țin lipiți de îndoieli și de păcatele lor favorite și în același timp sint într-o așa mare amăgire încât spun că nu duc lipsă de nimic.

Dacă credinciosul stabilește legătura cu Dumnezeu, va primi un caracter desăvârșit, va propăși în fericire și-și va asigura răsplata veșnică.

Mulți dintre voi trăiți fără rugăciune, fără meditație la Hristos și fără a-L înălța pe El înaintea celor din jurul vostru.

Voi nu faceți nici o faptă care să-L onoreze. Mulți dintre voi sint cu adevărat străini de Hristos, ca și cind n-ați fi auzit de numele Lui.

Viața adevăratului creștin va fi dezbrăcată de orice pretenție, liberă de orice prefăcătorie și de orice falșitate. Ea va fi serioasă, sinceră și sublimă. Hristos va fi împletit în conversațiile voastre, El va fi văzut în faptele voastre. Viața voastră va radia lumina unui Mîntuitor care locuiește în inimă.

Hristos caută roade în viața noastră spirituală. El citește inima noastră și înțelege viața noastră. Aceasta este o examinare serioasă și solemnă căci este în legătură cu datoria și destinul nostru... sau vrei să rostească Hristos asupra ta cuvintele: „Tăiați-l că nu aduce rod; de ce să mai faceți în zadar umbră pămîntului?

Dacă Domnul Hristos este adus în viață, acea viață va fi plină de fapte bune și nobile pentru Mîntuitorul.

Gîndurile mele se opresc aici. Vreau să cred că odată cu înțînirea noastră la Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe, vom păși cu curaj la o cercetare de sine, la o analiză sinceră a stării noastre spirituale.

Dacă dormităm, dacă suferim de o stare bolnăvicioasă, să strigăm cum a strigat Petru altădată; „Doamne, scapă-mă“. Și Hristos este lîngă noi, gata să lumineze fața Sa asupra noastră“ să dea lumină ochilor noștri ca să nu adormim somnul morții spirituale ci să trăim în El căci Hristos este Calea, Adevărul și Viața.

DIN VIAȚA BISERICII

(Urmare din pag. 5)

Alexe Constantin, care a cerut binecuvîntarea lui Dumnezeu, asupra lucrărilor efectuate, asupra tuturor celor prezenți și asupra Bisericii, pentru pacea și prosperitatea patriei noastre, pentru pacea lumii.

Redacția

Grupul invitaților și al delegaților supleanți

IUBIREA—BINELE SUPREM

Viața stă deschisă înaintea noastră, dar numai o singură dată ne este dat să parcurgem acest drum. Scopul unei ființe omezești nu este numai să trăiască, ci să aibă ceva pentru care să trăiască. Dostoiewski. Aceasta constituie de fapt frumusețea vieții. Deci care este scopul cel mai nobil pe care ni l-am propus, ținta la care trebuie să ajungem, darul cel mai prețios care merită a-l cuceri în această viață?

Un sondaj făcut printre coreligionarii noștri la această problemă, ar prezenta diferite răspunsuri, unele bune în sine, dar care cu siguranță ar contraveni scopului suprem al Evangheliei. Apostolul Pavel scotînd în evidență esența creștinismului, prezintă „iubirea” ca fiind țelul cel mai nobil și demn de înșușit. Iată declarația inspirată:

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omezești și îngerești, și n-aș avea iubire sînt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.

„Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încît să

mut și munții, și n-aș avea iubire, nu sînt nimic.

„Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea iubire, nu-mi folosește la nimic”. 1 Corinteni 13,1-3.

Iubirea, este regula regulilor, este porunca cea nouă a lui Hristos, este împlinirea Legii, este singurul secret al vieții de creștin, ținta unei vieți biruitoare.

Apostolul Pavel compară iubirea cu celelalte daruri, virtuți ca: Elocvența, darul profeției, credința, binefacerea, sacrificiului de sine, subliniind că toate acestea nu servesc la nimic dacă nu simt animate de o adevărată iubire.

Fără îndoială elocvența este un dar minunat. Să influențezi cu ajutorul iubirii voința unei persoane, să o stimulezi să îndeplinească cele mai frumoase și mai nobile idealuri și acțiuni, ar fi o lucrare meritorie, dar elocvența este neputincioasă, fără efectul dorit, cînd este lipsită de iubire. Limbajul iubirii se găsește întrupat, în maniera de a fi. Limbajul lui David Livingstone era necunoscut multora,

totuși foarte mulți au înțeles și i-au simțit iubirea care ardea în inima lui pentru ei. Iubirea este un limbaj universal.

Pentru ce iubirea este mai mare decît credința? Credința ajută foarte mult la unirea sufletului cu Dumnezeu. Dar pentru ce trebuie să căutăm această legătură? Ca să fim asemenea Lui, Deoarece „Dumnezeu este iubire”, credința nu este decît mijlocul în timp ce iubirea este scopul final la care trebuie să ajungem. „Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubire” 1 Ioan 4,8. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. Evrei 11,6. Iubirea, iată răsplata acestei apropieri, atingerea binelui suprem prin mijlocirea credinței.

Iubirea este superioară binefacerii? Binefacerea nu este decît o față a iubirii. Este posibil chiar să facem foarte multe ajutări, fără să fim animați de adevărata iubire ci numai din motive egoiste, obligații familiale, dorința de a fi văzuți sau flatați. O asemenea binefacere își primește răsplata deșertă-

ciunii dar nu răsplata Aceluia care cunoaște motivele inimii.

Sacrificiul de sine, martirajul paradoxal și lotuși așa declară pana sfântă, nu va servi la nimic, nici nouă, nici cauzei lui Hristos, fără iubire. Cine poartă cu el, în sfera activității lui eclesiastice pentru care și-a consacrat viața, acest simplu talisman - iubirea -, fără să fie ars pe rug, lucrarea lui va fi apreciată și răsplătită.

Apostolul Pavel ca să ne facă să înțelegem mai bine această contradicție aparentă, în câteva versete /4 la 7/, demonstrează cu o uimitoare precizie analiza iubirii. El ne arată că iubirea este o compoziție de sentimente diverse. O rază descompusă printr-o prismă într-o experiență fizică, ne va reda pe o pinză toate nuanțele diferitelor culori; roșu, portocaliu, galben, albastru, verde, indigo și violet. Tot astfel iubirea traversând prisma inspirației, prisma desăvârșirii, va apare divizată în diferite elemente, acțiuni mărunte, calități, virtuți. Iată cum apare această analiză spectrală a iubirii creștine:

Răbdarea. Iubirea este îndelung răbdătoare. Fără să se agite, ea știe să aștepte cu calm și încredere. Aceasta este atitudinea normală a iubirii.

Bunătațea. Ea este plină de bunătațe. Iubirea este un principiu activ urmărind din plin fericirea altora. Posesorul ei, indirect, devine fericit.

Generozitatea. Iubirea nu pizmă este ci se bucură de succesul altuia. Plină de mărinimie ea este dispusă totdeauna să ajute pe alții.

Umilința. Iubirea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, caută însă progresul. „A fi umil nu înseamnă să nu progresăm, să rămânem nedezvoltați spiritual, să fim lipsiți de aspirații și idealuri înalte“. Sau un alt fragment: „Mulți au considerat ca un semn de umilință a fi neștiutor și necultivat. Asemenea persoane se înșeală și nu știu în ce constă adevărata umilință creștină“.

Politețea. Iubirea nu se poartă necuviincios. Indiferent de gradul de cultură, indiferent de poziția socială, iubirea se dovedește la înălțime oriunde și în orice împrejurări, bunul simț fiind cartea ei de vizită. Este ceea ce Sfânta Scriptură prezintă ca o caracteristică a sfinților, „inul subtil“ (Apoc.19,8), haina bunei cuviințe.

Altruism. Iubirea nu caută folosul său. Acestea nu înseamnă să nu ne bucurăm de anumite avantaje sau să nu ne apărăm drepturile noastre. Dar iubirea vede mai departe. Ea nu caută folosul său în dauna altora ci acționează pentru interesul colectiv bucurându-se de prosperitatea tuturor. Trăsătura ei principală este abnegația. Ea știe din practică faptul că este mai fericit să dai decât să primești, sau „cine seamănă

puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera“. Fapte 20,35; 2 Cor.9,6.

Blindetea. Nu se minie chiar sub provocare, iubirea păstrând un spirit calm și încrezător. „Cea mai puternică dovadă de noblețe la un creștin este stăpînirea de sine“.

Simplitatea. Iubirea nu se gîndește la rău. „Totul este curat pentru cei curați“. Tit 1,15. Totul este limpede într-o atmosferă de încredere, inimile sînt deschise simțindu-se încurajate spre bine.

Sinceritatea. Iubirea nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Aici este vorba de acea disciplină a minții care refuză a profita de greselile altora, de acea iubire care nu-și găsește plăcerea în a semna slăbiciunile altora, de acea iubire care „acoperă totul cred de totul, nădăduiește totul“. Iubirea nu este bănuitoare și interpretează motivele și faptele altora în modul cel mai favorabil“.

Iată analiza spectrală a iubirii, iată elementele care produc statura omului desăvârșit în Isus Hristos. A iubi, iată succesul; a iubi, iată fericirea pentru sine și pentru alții; a iubi, iată viața; a iubi, iată asemănarea cu El. Acolo unde este iubirea, acolo este Dumnezeu. Acela care rămîne în iubire, rămîne în Dumnezeu, pentru că „Dumnezeu este iubire“. Datoria noastră este de a iubi, de a iubi fără deosebire, fără calcul, fără întîrziere. Iubirea nu va da greș niciodată, ea este atributul cerului. „Iubirea nu va pierii niciodată. 1 Cor. 13,8 p.p.

De remarcat, toate aceste virtuți se referă la relațiile noastre cu semenii noștri în diferite împrejurări, iubirea fiind în felul acesta un numai un sentiment, ci mai mult, un principiu activ, mobilul tuturor acțiunilor noastre.

Cunoaștem pilda fiului risipitor precum și atitudinea fratelui său mai mare. Societatea nu ezită nici o clipă a condamna viața destrăbălată a unuia și ea se pronunță pe drept. Dar dacă vom da verdictul nostru numai asupra unuia, judecata noastră va fi superficială. Repet, faptele fiului risipitor sînt de condamnat, dar să ne amintim și de comportamentul fratelui său mai mare. El este moral, muncitor, ascultător de părinți, fără a exagera el posedă multe virtuți. Dar priviți-l pe acest om mai în vîrstă, mai matur, cum refuză într-un moment de îmbufnare copilărească să intre în casa părintească. „El s-a întărit de minie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și la rugat să intre“. Luca 15,28. Gîndiți-vă la efectul ce l-a produs această conduită asupra tatălui său, asupra celor din casă, asupra invitaților și mai ales asupra fratelui său care nu ceruse o reconsiderare, dar care avea nevoie de o mină caldă care să-l ajute să se reabiliteze, care să-i redea demnitatea de om.

Să examinăm norii sumbri care s-au așezat pe fruntea tuturor participanților la acea ocazie de bucurie, să-i examinăm pe fruntea celor care aveau nevoie de simpatia noastră. Al cui produs sînt? Al firii pămîntești. Gelozia, minia, asprimea, mîndria propria îndreptățire, încapăținare copilărească, bănuiala, invidia, ura, toate acestea tronînd în sufletul lipsit de iubire produc consecințe mai serioase făcînd viața amară, stricînd buna dispoziție. Păcate în aparență minore, dar cu efecte mai grave decît păcatele înfrînute la fiul risipitor. Și acum, dacă punem faptele celor doi frați din nou în balanță, nu vom fi gata în mod categoric de a dezaproba și condamna comportarea fiului mai mare deoarece caracterul lui defectos, lipsit de iubire, a vătămat atmosfera de pace și bucurie a întregii familii, a deranjat și întristat întreaga societate a invitaților?

Cei doi frați sînt două tipuri reprezentative. Să luăm aminte, de cîte ori un asemenea caracter ca al fratelui mai mare din parabolă, cu faptele corespunzătoare firii pămîntești ca: minia, iușimea, asprimea, bănuiala, gelozia, încapăținarea, egoismul, necuviința și multe altele, n-au stricat fericirea, armonia și pacea unei familii, de cîte ori mulți care s-au erijat în persoane ce renerezintă dreptatea lui Dumnezeu, dar lipsiți de iubirea Lui, n-au produs o întristare generală în unele comunități, sau n-au descurajat și îndepărtat suflete care aveau nevoie de simpatie, de înțelegerere. „Neomenia omului față de om este păcatul nostru cel mai mare“.

Ori cît de înaltă ar putea să fie mărturisirea credinței cuiva, fără adevărată iubire nu valorează nimic ba din contră este dăunătoare cauzei lui Hristos, răgubitoare lui însuși deoarece - „Isus a zis ucenicilor Săi: Este cu neputință să nu vină prilejurile de păcătuire; dar vai de acela prin care vin! Ar fi mai de folos pentru el să i se lege o piatră de moară de gît și să fie aruncat în mare, decît să facă pe unul din acești micuți să păcătuiască“. Luca 17,1,2.

În viață ni se cere să ne facem datoria, dar datoria lipsită de iubire te face suocios. Avem și diferite răspunderi, dar răspunderea lipsită de iubire e lipsită de considerațiune. Respectul, stima, vine de la sine unde-i iubirea, degeaba este cerut sau imbus cînd lipsește iubirea. În viață trebuie să împlinim dreptatea, dar dreptatea lipsită de iubire e însoțită de asprime. Este drept să spunem totdeauna adevărul, dar adevărul spus fără iubire, este critică, birfeală. Amabilitatea este o obligație a vieții, dar amabilitatea lipsită de iubire nu este decît fățărnicie, ipocrizie. Lipsită de iubire, cinstea are ca rezultat în-

gimfarea. Tot astfel avuția lipsită de iubire are ca rod lăcomia, zgîrcenia. În sfîrșit trista dar reala constatare, credința lipsită de iubire nu este decît fanatism și extremism.

„Te sfătuesc să cumperi de la Mine,„ aur curățit prin foc“ (Apoc. 3,18.), credința care lucrează prin iubire, astfel încît iubirea să ajungă desăvîrșită în noi. Domnul Hristos întreba: „Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce lucru neobișnuit faceți? Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit“. Matei 5,46-48. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl? Să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sîntem“. Care este dovada evidentă? „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubeste pe fratele său, rămîne în moarte. Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El. Prea iubitorilor, să ne iubim unii pe alții; căci iubirea este de la Dumnezeu. Și oricine iubeste, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubeste, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubire. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții Dumnezeu rămîne în noi, și iubirea Lui a ajuns desăvîrșită în noi. Dacă zice cineva: Eu iubesc pe Dumnezeu, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeste pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubeste pe Dumnezeu, iubeste și pe fratele său“. I Ioan 3, 1, 14, 18,23; 4,7,8,12,20,21.

Noi vom fi judecați nu numai după cele ce am făcut ci, și după cele ce noi am fi putut face dar am neglijat a le face. Nici nu poate fi altfel: a nu iubi este a reneșa spiritului lui Hristos, este dovada evidentă că noi niciodată nu L-am cunoscut. Iubirea față de aproapele este deci termometrul care marchează starea noastră spirituală.

„Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întîi“. I Ioan 4,19. Puțin cîtu puțin, inima noastră va fi schimbată sub influența binefăcătoare a razelor calde ale Soarelui Indrepătăririi. Iubirea nu se interiorizează numai printr-o simplă cerere, dar dacă vom contempla frumusețea iubirii lui Isus vom deveni după chipul Lui. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului“. 2 Corinteni 3,18. Contemplați acest caracter desăvîrșit, această viață fără pată acest sacrificiu imens consumat pe crucea de la Golgota. Rămîneți alături de Acela care ne-a iubit

și care și-a dat viața pentru noi și rezultatul va fi că iubirea naște iubire — simplul proces al inducției. Efectul scontat, o nouă creatură în Hristos, starea de om mare, înălțimea staturii plinătății lui Hristos, iubirea desăvîrșită.

Ajungerea la această stare nu se realizează dintr-o dată. Tratînd această problemă în finalul capitolului 13 din Corinteni, apostolul Pavel precizează: „Cînd eram copil, vorbeam ca un copil, gîndeam ca un copil; cînd m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc“. Ter,emiș hrec tradus în romînește prin expresia „om mare“, îl găsim și în Filipeni 3,15 redat prin expresia „desăvîrșiți“ care înseamnă propriu zis „inițiat“, introdus deja în acest domeniu al înțelegerii lucrurilor spirituale. În contrast cu cealaltă stare de „copil“ care nu are deci o dezvoltare completă, ajungerea la starea de „om

mare, desăvîrșit“, reclamă o creștere, are nevoie de o înaintare progresivă, zilnică, pînă la atingerea scopului final, asemănarea cu El, plini de iubirea lui. Îndemnul apostolului Pavel în înțelegerea corectă este: „Nu că am cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîrșit; dar alerg înainte, căutînd să-l apuc.

Binecuvîntează suflete pe Domnul! Binecuvîntat să fie El care ne oferă un exemplu și ne-a demonstrat puterea atractivă și activă a iubirii Sale. „Dumnezeu este iubire“: iată binele suprem — să iubești — iată legătura cu Infinitul. Plin de toată plinătatea Lui, plin de iubire, iată nevoia urgentă a credinciosului realizarea țelului nobil al Evangheliei. „Sînt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos“. Filip. 1,6.

Constantinescu Alexandru

Tată... Eu sînt eu voi

*Increzător și sigur, ferit de orice rău
E un copil în brațe purtat de tatăl său;
Copiii Celui veșnic se simt purtați la fel
De brațul cel puternic a lui Emanuel.*

*Această-ncredințare, bazată pe ce-i scris,
E darul Providenței de la-nceput promis;
Acest balsam e harul alinător și leac,
Făgăduința: „Iată, Eu sînt cu voi în veac“.*

*Un Daniel în groapa cu lei avea să stea
Nevătămat, căci Domnul prezent cu el era;
Ilie față-n față cu preoții lui Baal
Aduce mărturie de-un Dumnezeu real.*

*Prin Iosif, Israelul avea a se salva
Din foamea cea cruntă, căci ochiul Lui veghea;
Cînd Goliat, în singe, năpraznic sta căzut
Puterea Providenței poporul a văzut.*

*În cortul întîlnirii, în Sfînta Sfintelor,
În stîlpul de lumină, în norul protector,
În masa din pustie, în mana ce-i hrănea,
În stîncă cea cu apă ce după ei venea,*

*În fulgere și tunet, în șarpele-nălțat,
În jertzele de singe, în mielul nepătat,
În legile primite pe muntele Sinai:
În toate, Doamne sfînte, prezent și Tu erai.*

*Întotdeauna, Doamne, ai fost cu-ai Tăi, prezent!
Și astăzi mergi 'nainte credincioșilor.
Dacă l-a Ta iubire răspunde-vom și noi,
Primim făgăduința: „Iată Eu sînt cu voi“!*

G. NELL

CONSACRĂRI DE PASTORI

Între 25 martie 1967 și 28 mai 1967, a avut loc în cuprinsul celor patru conferințe ale Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, întărirea prin binecuvîntare a unui număr de opt pastori, după ceremonialul obișnuit în biserica noastră.

Comunitățile noastre din Moreni, Bacău, Sibiu și Oradea, au avut prilejul de a lua parte la aceste deosebit de binecuvîntate ocazii de înălțare spirituală.

Sabatul de la 25 martie 1967, pentru Comunitatea A.Z.S. Moreni, din cuprinsul Conferinței București, a fost prilejul unei bucurii deosebite, Sabat în care a avut loc solemnitatea consacării ca pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a fratelui Bălan Nicolae. Lucrare aceasta a fost adusă la îndeplinire de frații pastori: I. Tachici, C. Alexe, I. Barbu și D. Popa.

În cuvîntul rostit cu această ocazie, fr. C. Alexe, a prezentat importanța chemării și a lucrării pastorului în viața bisericii, făcînd apel la o deplină consacrare pe altarul slujirii dezinteresate, dar pline de iubire, a tuturor.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. I. Tachici. Cuvîntul de trimitere fr. D. Popa, iar fr. I. Barbu, președintele Conferinței București, face primirea noului pas-

tor în corpul pastorilor bisericii noastre.

În cuvîntul rostit în cadrul serviciului de după amiază, fr. N. Bălan și-a reînnoit hotărîrea lui de a fi un factor pozitiv în cadrul lucrării și chemării sale.

Bacău, 22 aprilie 1967. În frumoasa Comunitate locală, a avut loc la data de mai sus, serviciul de consacrare în slujba de pastori ai bisericii A.Z.S. a fraților: N. Popescu și I. Bidiuc.

Serviciul acesta a fost adus la îndeplinire de către frații: I. Tachici, C. Alexe, C. Chiorăscu, N. Niță, T. Niculescu, A. Thomas, Gh. Merealbe și D. Popa.

Vorbînd despre importanța chemării și lucrării pastorului, fr. I. Tachici, a prezentat pe larg solemnitatea obligațiilor religioase și sociale ale pastorului, chemînd pe cei doi frați să acorde cea mai serioasă înțelegere lucrării lor.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. C. Alexe, iar cuvîntul trimiterii a fost rostit de fr. C. Petcu. Fr. C. Chiorăscu, președintele Conferinței Bacău, a făcut noilor pastori primirea în corpul pastorilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Cu ocazia programului festiv din Sabat de după amiază, în cuvinte

pline de simțire și responsabilitate, fr. N. Popescu și I. Bidiuc, și-au reafirmat hotărîrea consacării lor în slujba pentru care au fost puși deoparte.

Și la Sibiu, ocaziunea întăririi prin binecuvîntare a fr. Micu Samuel și Steblea Ioan, ca pastori ai bisericii Adventiste din țara noastră, a fost prilej de bucurie și profundă cercetare de sine.

Fr. I. Tachici, scoate în evidență cu această ocazie multilateralitatea slujirii pastorului, ca un factor activ al vieții spirituale al Bisericii și un element pozitiv al dezvoltării și îndrumării sociale a frățietății noastre.

Fr. C. Alexe înalță rugăciunea de consacrare, iar fr. C. Petcu rostește cuvîntul trimiterii. În numele corpului pastorilor, fr. Al. Constantinescu, președintele Conferinței Sibiu, face celor doi primirea în rîndul pastorilor.

Dîndu-li-se ocazia, cei doi pastori rostesc înaintea lui Dumnezeu și a Bisericii, cuvîntul hotărîrii lor, de a sluji cu tot devotamentul, binelui spiritual și general al celor ce compun biserica, ai căror pastori sînt.

Ultima, dar nu cea mai de pe urmă, a fost și ocaziunea întăririi fraților: Orban Ioan, Moldovan

N. BĂLAN

N. POPESCU

I. BIDIUC

A. MOLDOVAN

A. BLENESY

I. ORBAN

Ioan și Blenessy Adalbert, ca pastori ai bisericii A.Z.S. Serviciul solemn de hirotonire a avut loc în Sabatul de la 28 mai 1967, la Ora-dea. Lucrarea aceasta a fost îndeplinită de fr. I. Tachici, C. Alexe, A. Delea, St. Laszlo, D. Roșca, C. Csongvay, A. Timiș și D. Popa.

Și aici fr. I. Tachici a făcut un deosebit apel la o mai profundă înțelegere a menirii pastorului în viața bisericii, la o mai deplină consacrare a noilor pastori pe altarul slujirii altruiste, unei slujiri pline de iubire spre binele tuturor.

Fr. C. Alexe, a înălțat rugăciunea de consacrare, iar D. Popa a rostit cuvântul trimiterii în slujba chemării lor. Fr. A. Delea, președintele Conferinței Cluj, a făcut primirea lor în corpul pastorilor Bisericii Adventiste.

Prezentându-li-se ocazia, noii pastori și-au înălțat gândul mulțumirii și recunoștinței lor pentru toate cele primite pînă în prezent. De asemenea și-au exprimat și hotărîrea consacrării lor în slujba binelui, a păcii și a servirii dezinteresate.

*

Sîntem profund mulțumitori Bunului Dumnezeu pentru aceste înălțătoare ocazii din viața bisericii noastre. Facă El ca în adevăr să ne dovedim elemente de valoare, neprecupețind nici un efort, cînd este vorba despre binele veșnic și prezent al fraților noștri. Să înțelegem imperativul clipei prezente, dovedindu-ne a fi tot mai plăcuți — prin viața și activitatea noastră — atît înaintea lui Dumnezeu, cît și înaintea oamenilor.

Redacția

Am citit un articol în care autorul vrînd să dovedească faptul că Isus nu este un personaj istoric, printre altele, a pus problema în felul următor: „Cum am putea admite existența sa istorică, dacă Irod cel Mare, care, chipurile, a ordonat exterminarea pruncilor din Betleem, a murit cu... 4 ani înainte de nașterea pruncului pe care voise să-l extermine?”

Problema ridicată se cade a fi cercetată cu seriozitate.. De la bun început trebuie să lămurim că Biblia nu arată că Isus s-ar fi născut după moartea lui Irod, cum greșit s-ar putea deduce din afirmația de mai sus. Potrivit părerii istoricului Dionysius Exiguus (+566), anul 1 al erei noastre ar trebui să marcheze anul nașterii lui Hristos. Dar admitînd ca verosimilă această dată venim în conflict cu istoria, care, susține că Irod cel Mare, regele iudeilor, a dom-

ANUL NAȘTERII DOMNULUI HRISTOS

nit între anii 40 — 4 înainte erei noastre (vezi Dicționarul Enciclopedic Român, vol. 2, pag 863). Evangheliștii Matei și Luca declară că Isus s-a născut în timpul domniei lui Irod. Ori este cunoscut faptul că Irod Cel Mare a murit în anul 750 A.U.C. „Ab Urbe Condita”, adică „Dela zidirea orașului (Roma)”, ceea ce corespunde cu anul 4 î.n.e.n.

Eroarea nu aparține evangheliștilor, nici Bibliei, ci istoricianului. Călugărul scit Dionysius Exiguus, în

secolul al șaselea al erei noastre, s-a gîndit să calculeze datele istorice, luînd ca punct de reper anul nașterii lui Isus. Socoteala sa a fost foarte simplă. A luat ca bază amănuntul reținut de evanghelistul Luca (cap.3, 1—2) cum că „în anul al cinsprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar.. Cuvîntul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia în pustie...” Tiberiu a domnit între ani 768—791 al Romei. Exiguus a presupus că botezul lui Isus nu putea avea loc decît cu minimum un an după începutul activității publice al lui Ioan Botezătorul. Adăugînd 15 + 1 la 768, a găsit că Isus a fost botezat în anul 784 al Romei. Ori atunci el avea circa 30 ani (Luca 3,23). Așa a dedus el că Isus s-a născut în anul 754 al Romei, pe care l-a fixat ca fiind anul 1 d. Hr.

Exiguus nu s-a gîndit că în anii domniei lui Tiberiu puteau fi soco-

țiți de evangheliști și anii cooperării lui cu Cezar Augustus (din anul 764 al Romei) lucrul ce face ca socoteala anilor să se schimbe!

Înainte de a căuta un răspuns definitiv în problema ridicată, ea trebuie luminată și din punct de vedere profetic. În Daniel cap.9,25 se spune că pînă la ungerea lui Mesia trebuia să treacă $7 + 62$ săptămîni profetice, însumînd 487 ani reali, socotiți de la darea poruncii de rezidire al Ierusalimului. Luînd ca bază anul 457 î.n.e., cînd s-a dat porunca de rezidire al Ierusalimului de către Artaxerxe, supranumit și „Longimanus”, profetia fixează anul 26/27 e.n. în care trebuia să aibă loc ungerea lui Mesia”, adică botezul lui Isus. Am arătat mai sus că Mîntuitorul atunci era în jurul vîrstei de 30 de ani, deci nașterea Sa ar coincide cu anul 3/4 î. n. e. n., sau cu 750 al Romei.

Avem dovezi biblice și istorice îndestulătoare, pentru a dovedi veracitatea acestei profetii? Noi răspundem afirmativ.

Cheia dezlegării problemei o constituie moartea lui Irod cel Mare. Evangheliștii susțin că Irod a fost încă în viață, cînd s-a născut pruncul Isus. Cercetînd atent problema în Evangheliile, ni se descoperă și faptul că Irod a murit cu puțin timp după nașterea Domnului. Este de ajuns să urmărim pentru acest scop călătoria sfintei perechi, plecînd din Nazaret și sosind înapoi în Nazaret:

a. „Iosif s-a suit și el din Galilea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă la Iudea, în cetatea lui David, numită Betleem.” Luca 2,4.

b. Isus S-a născut în Betleem cu ocazia aceleiași călătorii: Luca 2,67; Matei 2,1.

c. Păstorii și magii îl găsesc în aceeași localitate: Luca 2,15.16; Matei 2,3-9.

d. După opt zile, mai mult ca sigur, tot în Betleem, are loc circumciziunea, și-i pun numele ISUS Luca 2,21.

e. Din Betleem nu merg nici în Ierusalim, nici în Nazaret, ci fug în Egipt, să scape pruncul de mînia lui Irod. Matei 2,14.16.

f. În Egipt au rămas „pînă la moartea lui Irod”. Matei 2,15.

g. După moartea lui Irod se întorc din Egipt, și se restabilesc cu domiciliul în cetatea Nazaret, din Galilea. Matei 2,23.

h. După 40 de zile de la nașterea lui Isus, conform legii din Levitic 12,4, pruncul Isus este adus în templul din Ierusalim. Luca 2,22.

i. Din Ierusalim se întorc iarăși în Nazaret. Luca 2, 39.

Din simpla urmărire a acestei călătorii, reiese că înfățișarea pruncului Isus în templul din Ierusalim, după împlinirea celor 40 de zile pentru curățire, nu putea avea loc decît numai după moartea lui Irod. Care sînt argumentele?

1. Din Betleem sfînta familie nu ni s-a dus nicăieri, ci direct în

Egipt. Dacă fuga în Egipt ar fi avut loc după înfățișarea Domnului în templul din Ierusalim, atunci ei trebuiau să se întorcă din Ierusalim tot în Betleem, de unde știm clar că și-au luat drumul spre Egipt. Ori din Ierusalim ei s-au întors, precis, în Nazaret (Luca 2,22). Deci fuga în Egipt a avut loc înainte de sfîrșitul timpului de curățire.

2. Din Egipt ei s-au întors numai după moartea lui Irod.

3. Dar la numai 40 de zile de la naștere, precis, erau în Ierusalim. În concluzie moartea lui Irod s-a petrecut în acest interval scurt de 40 de zile. Iată motivul pentru care trebuie să găsim în moartea lui Irod cheia care dezleagă această problemă.

Ernest Renan, în interesanta sa lucrare „Vie de Jésus”, vorbește despre nașterea lui Isus în anul 750 al Romei și că Irod a murit în prima parte a acestui an, ceea ce corespunde cu anul 4 î.n.e.

Dar dovada cea mai concludentă ne-o oferă istoricul iudeu, Josephus Flavius (37-100 e.n.) în lucrarea sa „Antichități Iudaice”, cap.XVII, par. 3,5-7. Flavius amintește că Irod cel Mare, cu puțin timp înaintea morții sale, a condamnat la moarte doi rabini iudei. În noaptea executării rabinilor, remarcă Flavius, a fost eclipsă de lună. Iată o dată istorică, însoțită de un eveniment astronomic! Conform calculelor astronomilor, această eclipsă de lună s-a petrecut în noaptea de 12—13 martie a anului 750 al Romei, echivalînd cu 4 î.n.e. Moartea lui Irod a avut loc după acest eveniment. Unii istoriceni de seamă sînt de părere că Irod cel Mare a murit cu cîteva zile înainte de sărbătoarea paștelui din acel an, al cărui praznic cădea pe ziua de 12 aprilie. Lexiconul biblic al lui Czeglédi-Hamar (pag. 594) susține că Irod cel Mare a murit la 1 aprilie, anul 750 al Romei. În acest caz nașterea lui Isus trebuie așezată în imediată apropiere dinaintea acestei date și nu mai mult de cîteva săptămîni dinaintea ei. Data de 25 decembrie nu poate fi acceptată pentru nașterea Mîntuitorului, deoarece serbarea Crăciunului, pînă în veacul al patrulea al erei noastre, a fost necunoscută Bisericii Creștine.

După cum s-a arătat, profetia lui Daniel arată că anul probabil al nașterii lui Hristos este 750 al Romei, echivalînd cu 4 î.n.e. Istoria și astronomia au dovedit că moartea lui Irod s-a petrecut în același an.

Aceasta mărturisește împotriva lui Dionysius Exiguus. Împărțirea timpilor istorici în anii dinanite și după nașterea lui Hristos rămîne un act arbitrar și subiectiv al călugărului scit, neconcordînd nici cu Biblia și profetiile ei, și nici cu istoria și calculele astronomice. Iată din care cauză nici nu este potrivită uzanța precizării de „înainte

și după Hristos”, ci numai „înainte și după era noastră”. Dar acest fapt nu argumentează cituși de puțin împotriva Bibliei.

Revenind la întrebarea inițială, cred că este limpede pentru cititor că nu Biblia, ci istoricul Dionysius Exiguus a greșit în calculele sale, iar profetia din Daniel dovedește încă odată în plus valabilitatea celor spuse de apostolul Petru: Și avem cuvîntul proorociei făcut mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”. 2 Petru 1,19.

V. Moldovan

BINELE

Fiul meu!

Binele să-l faci mereu

Și mereu să-ți amîntești

De cea vorbă înțeleaptă

Și atît de-adevărata:

„Bine faci, bine găsești”.

Binele e moștenirea

Cea mai sfîntă pe pămînt;

El aduce fericirea

Și ridică pe cel frînt;

El aduce mîngîiere

Chiar cînd nu e înțeles;

Ne-ncețat el dă putere

Și conduce spre succes.

Dar ca el să fie bine,

Nu uita că se cuvine

Tu să-l faci cu sîrg și bine.

Căci cînd tu iubești păcatul

Și urăști pe păcătoș

Sau disprețuiești pe altul:

Nu e bine, nici frumos.

Sau cînd tu ajuți truția,

Ura rea sau lenevia —

Poți s-o faci, dar se cuvine

Să îți spun că nu e bine;

Ba din contră, fiul meu,

Pot să-ți spun că-i foarte rău.

Tu cînd poți să faci un bine

Și nu-l faci, te-ai înșelat,

Și atunci e vai de tine

Ai făcut un greu păcat...

De aceea, fiul meu,

Binele tu fă-l mereu.

PETRE V. CAZAN

Toți greșim în multe feluri", zice Apostolul Iacob, „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în friu tot trupul”.

În Grecia veche era o tagmă de oameni cuvioși și chibzuți, numiți Pitagoreni. Cine dorea să intre în tagma lor, trebuia să facă legământ că vreme de trei ani de zile n-are să vorbească. Numai după ce ar fi trecut această probă cu succes, era socotit vrednic să facă parte din asociația lor. De ce oare era pusă condiția aceasta? Pentru că nimic nu-i mai greu pe lume decât să fii stăpîn pe limba ta. Cine a ajuns aci, acela dovedește atîta tărie de suflet și atîta stăpînire de sine, încît te poți încrede în el în orice împrejurări sau lucrări mari. A devenit un om puternic pentru că este stăpîn pe sine.

La ce bun toată bunătatea de inimă a cuiva, dacă limba, neferecată, nu ascultă de inimă oricît de bună ar fi?

Cele mai mari nenorociri din lume au fost stîrnite de cite o limbă prea slobodă. Din pricina unui cuvînt nechibzuit se destramă prietenii vechi, se rup legăturile între oameni și state și numai Dumnezeu știe cite rele nu pornesc de aici.

Luată seama la voi înși-vă. Cine vrea să aibă un prieten, acela caută un suflet căruia să i se poată încrede trup și suflet. Cum știe sigur că în fiecare dimineață răsare soarele, tot așa de sigur trebuie să se bizuie pe faptul că are un prieten în care se poate încrede. Dar dacă acesta a lătit un lucru de nimica, atunci cu strîngere de inimă constată că acesta e un om de nimica în care nu te poți încrede.

Căci dacă cineva n-are stăpînire de sine într-o privință oarecare, atunci nu te poți bizui pe el nici în celalte lucruri. Și cît de rău îi pare aceluia că nu s-a putut stăpîni. Cum însă nu și-a pus niciodată la încercare stăpînirea de sine, dorința de a flecăli a fost mai puternică decît credința sau legătura prieteniei.

Cînd privim în urma noastră și analizăm eșecurile avute în cariera noastră, în legăturile sociale, ne apucă furia că ne-am lăsat duși de pornirile firești și am stricat acele legături sfinte cu suflete care ne-au iubit, ne-au dorit numai binele și toate acestea pentru că n-am fost stăpîni pe acel mădular mic, limba.

Dar, ce este de făcut? Cel mai bun lucru ar trebui să nu vorbești trei ani de zile, angajament greu de luat.

Totuși, s-ar putea face ceva. Să ne propunem ca atîta timp cît sîntem minioși sau supărați să nu rostim nici un cuvînt, „Căci din cuvintele tale vei fi osîndit”. Matei 12, 27.

Cînd pe Iuliu Cezar îl năpădea minia, număra pînă la douăzeci (în gînd) și abia apoi răspundea celui

Stăpînirea de sine

în cauză. Această deprindere, spune el, l-a ferit de multe rele și jigniri pe care le-ar fi adus subalternilor săi.

Mai bine înghite în tine, sau cel puțin nu lăsa friu liber limbii tale, înainte de a te fi uitat de jur împrejur, dacă nu cumva vei jigni sau supăra pe cineva.

Sfîntul Augustin vorbește în scrierile sale despre mama lui, o femeie simplă din popor, și găsește că fapta ei cea mai frumoasă, a fost că niciodată n-a istorisit mai departe lucruri jignitoare, sau uricioase. „Dacă ura pătimașă se revărsa în fața ei, în cuvinte nechibzuite despre o dușmancă ce nu era de față, ea niciodată nu-i descoperea acesteia din urmă ceva din toate acestea, ci o vorbea numai de bine, ca să le aducă la împăcare”.

Și apoi, știți care e partea cea mai rea? Deoarece vorbirea de rău nu pornește din iubire, nimic nu-i este sfînt, așa că nu se oprește numai la ce este adevărat, ci deformează și schimonosește totul, numai și numai să pară grozav.

Sînt unii care n-ar ucide o muscă; dar ca să sugrume încetul cu încetul pe semenul lor, să le răpească bunul nume și să-i tăvălească în noroiul cugetului lor, de aceasta sînt în stare.

Folosește cuiva să știe ceea ce face, sau i se întimplă vecinului său? Nu, nu folosește la nimica. Cel mult, material de flecăreală dacă nu poți îndrepta sau ajuta cu nimic. Sau poate motive de comparație, închipuindu-ne că noi sîntem mai buni decît ei.

Să vedem în continuare ce mai zice apostolul Iacob în legătură cu acestea: „Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată un foc mic ce pădure mare aprinde. Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădulele noastre, care întinează tot trupul.

„Toate soiurile de fiare, de păsări, de tiritoare... se îmblinzesc, și au fost îmblinzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblîzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrîna, este plină de o otrăvă de moarte”. Iac. 3, 5—8.

Cei supărăcioși spun adesea:

— Nu pot nimic în privința asta, sînt un tip nervos, nu mă pot schimba.

E adevărat că trupul e nervos, dar omul mai are ceva pe deasupra, are sufletul care trebuie să stăpînească firea și s-o conducă.

Cunoaștem cu toții istoria lui Demostene. Probabil, cînd era copil, și-l întreba cineva ce vrea să se facă, el răspundea: Un mare orator.

— Cum, tu, cu limba ta greoaie și cu gingăveala asta?!

— Da! Tocmai de aceea am să mă fac orator. Și s-a făcut. S-a dus pe jărmlul mării, și-a pus o pietricică sub limbă, s-a luat la întrecere cu vuiet și mugetul valurilor și și-a învins defectul fizic.

Starea nervoasă se poate lecu și ea, dacă sufletul nu i se supune ei, ci rămîne dîrz și liniștit. Cu această pace a sufletului se pot lecu multe rele din viața noastră.

Nu-i oare trist să vezi un om voinic, viguros, care ar putea fi o forță pentru societate, ajungînd robul neputincios al tuturor viciilor, numai și numai pentru că nu-și poate stăpîni dorințele firii?

Ar trebui, ca ori de cite ori ne simțim coplesii de neliniște, sau descurajați din aceste cauze, să ne zicem nouă înșine: O ființă inteligentă și cugetătoare nu trebuie să se lase doborîtă de astfel de vicii și răutăți; acest fel de a fi se potrivește unor ignoranți, care n-au cunoscut niciodată bucuriile vieții.

Pentru împreună viațuire a oamenilor, stăpînirea de sine este tot atît de trebuitoare, ca pentru stelele de pe cer legea cea stranică a mișcării lor, căci dacă fiecare stea de pe cer ar rătăci pe cer la voia în-țimplării, în cîrînd totul s-ar năruî în dezastru. Ele au un drum fixat mai dinainte, care a atras admirația astronomilor și a oamenilor care și-au luat timp să mai privească și în sus. Iată cum redă profetul Isaia măreția cerurilor: „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește”. Isaia 40, 26.

Dar dacă sus totul e desăvîrșit, nu tot așa se întimplă cu noi, oamenii, deoarece numai cu anevoie ne găsim locul nostru în viața de toate zilele, și, aceasta nu fără dese și regretabile ciocniri.

Ce înseamnă stăpînirea de sine în viața omului, o putem înțelege din două evenimente ale vechiului Izrael. Ele ne descopere două caractere cu totul diferite din punct de vedere al stăpînirii de sine. Sînt prezentați doi bărbați viteji. Unul din ei, Iefta, nechibzuit în acțiuni

și năvalnic în fapte și vorbire și altul Ghedeon, cumpănit și stăpîn pe sine.

Cel dintîi, Iefta, prin acțiunile lui lipsite de chibzuință și stăpînire de sine a adus asupra poporului un război fratricid cu pierderi imense. Jud. 12, 1—6.

Cel de al doilea, Ghedeon, printr-un răspuns demn și bine chibzuit, probabil după o matură gîndire și stăpînire de sine, pune problema de o așa manieră, încît frații lui Efraimiții sînt împăcați. Se pare că Efraimiții erau tare gîlcevitori și de aceea au pătît-o cu Iefta.

Apostolul Iacob, ne mai spune: „Cu ea (gura) binecuvîntăm pe Domnul și Tatăl nostru și tot cu ea

blestemăm pe oameni care sînt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu”. Iacob 3, 9.

Așa s-a întîmplat cu cele două cazuri relatate mai sus. Unul prin vorbirea lui a adus dezastru, iar altul binecuvîntare. Și apostolul Iacob încheie aceste sfaturi cu cuvintele:

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blîndețea înțelepciunii.

„Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați.

„Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă este tulburare și tot felul de fapte rele.

„Înțelepciunea care vine de sus, este, întîi curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică”. Iacob 3, 13—17.

Harul lui Dumnezeu vine în ajutorul nostru, pentru a sprijini și a face roditoare sforțările noastre. El dă sufletului îngrijat de a coresponde acțiunii divine, o tîrie deosebită și o stăpînire de sine nebănuită. Apostolul Pavel spunea: „pot totul în Hristos care mă întărește”. Filip. 4, 13.

A. BĂLAN

CREȘTINISMUL DOMNULUI HRISTOS

„Isus zicea: Tată iartă-i, Căci nu știu ce fac!”

Luca 23, 34

Cîtă putere, cîtă mîngîiere și îmbrăbătare există în aceste cuvinte rostite de Mîntuitorul Isus. Toată puterea iubirii dumnezeiești a fost expusă în această expresie pentru a străpunge inima închisă în nelegiuire ca într-o scoică și împietrită ca o cremene. Ca Fiu al poporului Său și-n momente cînd trupul I Se frîngea pe lemnul crucii, Isus manifestîndu-Și caldă și sincera Sa iubire de Mîntuitor, a rostit ultima și cea mai scurtă predică. E scurtă, dar cu o semnificație deosebită; și chiar dacă inimile celor înrăiți s-au împietrit mai rău, totuși ea a avut darul de a străpunge inima sutașului, care declară cu toată sinceritatea: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu”. Matei 27, 54.

Lucrarea de mijlocire a început să dea primele roade cari aveau darul, chiar în clipele cele mai tragice, să umple de bucurie inima celui ce se jertfea pentru ei. Profeția se împlinea întocmai: „Va vedea rodul muncii Lui și se va bucura”. Is. 53, 11.

„Tată iartă-i” — au fost singurele cuvinte ce le-a rostit pe cruce în lupta cu Sine însuși, împlinind întru totul porunca ce o primise, ca lucrarea să fie sfîrșită și Dumnezeul Universului să fie proslăvit în fața tuturor creațiilor Sale. Astfel cuvîntul profetic s-a împlinit fără um-

bră de schimbare: „Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie”. Is. 53, 7.

Ce privește îngrozitoare! Acel Isus care timp de trei ani de zile le vestise solii de mîngîiere și îmbrăbătare, îi vindecase de diferite boale și le scosese fiii, rudele și prietenii din ghearele morții și ale mormîntului, socotit acum vrednic de moarte, batjocorit de dușmani, părăsit de ucenicii Săi iubiți, chinuit de durerile unui tratament brutal, rămîne totuși Mielul lui Dumnezeu, tăcut, liniștit și răbdător. Ar fi fost foarte drept să strige către Tatăl Său, așa cum cereau altă dată cei doi ucenici: „Să coboare foc din cer și să-i mistuie pe toți, așa cum a făcut Iiie”. El, Mîntuitorul omenirii nu putea face acest lucru, pentru că El n-a venit ca lumea să fie nimicită de El, ci ca să fie mîntuită prin El. De aceea El n-a găsit alte cuvinte pentru prigonitorii Săi, decît: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac”.

Oare nu știau ei ce fac? Și dacă într-adevăr nu știau, am întrebăm, de ce nu știau? Doar profeții lor, ale căror profeții le citeau adesea în sinagogă, au scris amănunțit despre acest Mesia, indicînd locul nașterii Lui și lucrarea pe care urma s-o facă: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetă-

țile lui Iuda, totuși din tine va ieși Cel cu obîrșie din veacuri străvechi și pînă în zilele veșniciei”. Mica 5, 2. „Ea va naște un Fiu, și-I vor pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. Matei 1, 21. „Dacă Legea a numit Dumnezei, pe aceia, cărora le-a vorbit Cuvîntul lui Dumnezeu, — și Scriptura nu poate fi desființată — cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta pentru că am zis: Sînt Fiul lui Dumnezeu! Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sînt în Tatăl”. Ioan 10, 35—38.

Toate acestea au fost mărturii grăitoare, făcute cunoscut atît teoretic, cît și practic de către Domnul Hristos în cei trei ani de activitate, și totuși ei au rămas neștiutori, pentru motivul arătat de Domnul Hristos cu altă ocazie — „voi n-ați vrut”. Aceasta este taina neștiinței lor. Împietrirea inimii lor la atîngerea gingașă a iubirii dumnezeiești i-a învăluit în mânia obscurității, făcîndu-i să urmeze orbește calea propriei lor pierzări, strigînd: Singele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri”. Matei 27, 25.

Printr-o alegere proprie au dat pe Isus, Fiul lui Dumnezeu și Mîntuitor al lor, în schimbul lui Baraba, un criminal în care nelegiuirea se încarnase. Nu știau ei cine este Baraba? Totuși au făcut această orbită alegere, strigînd cu furie împotriva lui Isus: „Să fie răstignit; să fie răstignit”. Cu toate acestea, Isus în iubirea mîntuitoare a găsit o scuză pentru ei spunînd: „Ei nu știu ce fac”. Privindu-i I s-a făcut milă de ei. A văzut în ei acea turmă fără păstor care mergea orbește spre pierzare. Mila Lui, mila unei inimi de Tată pentru copiii Săi, a căutat o scuză chiar și pentru cele mai îngrozitoare fapte.

Pilda Sa dăruită pe lemnul crucii a prins rădăcini și în inimile ucenicilor Săi. Apostolul Petru, care era din fire foarte iute la minie și acțiune, mai tîrziu, găsindu-se în templu, a întrebîntat aceleași cuvinte ca și învățătorul Său, zicînd: „Și acum fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștrii”. Fapte 3, 17. Și, apostolul Pavel, într-o împrejurare, a spus confrăților săi: „Și pe care n-a cunoscut-o nici unul din frunții vechului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul Slavei”. 1 Cor. 2, 8.

Numai Dumnezeu știe cite inimi au fost străpunse și mișcate de cuvintele sincere și pline de căldură ale Mîntuitorului. Sfînta Scriptură ne vorbește despre sutașul care a zis: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu” — și țîlharul de pe cruce care a făcut următoare mărturisire și cerere: „Omul acesta n-a făcut nici un rău. Doamne adu-ți aminte și de mine cînd vei veni în împărăția Ta”. Luca 23, 41-42.

Pilda Mîntuitorului are vreo influență și asupra noastră? Ne rugăm și simțim nevoia Duhului lui Dumnezeu ca să facă viața noastră de credință asemenea cu a Mîntuitorului nostru? „Să nu întristați pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua rîscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțime, orice minie, orice strigare, orice fel de clevetire, și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”. Efes. 4, 30-32.

Desigur, e foarte ușor a teoretiza acest adevăr, dar foarte greu a practica. Inima împietrită dovedește contrazicerea între teorie și practică, și totuși fericita nădejde a veșniciei își are rădăcina în iertare. „Cum v-a iertat Dumnezeu pe voi, așa să iertați și voi greșitorii voștri”. Tu argumentezi: — am fost jignit, onoarea mea a fost călcată în picioare și numele meu col bun a fost murdărit. E edevărat că sînt împrejurări în cari să fi acuzat pe nedrept, ca și Mîntuitorul de iudeii de altă dată, dar ce cale vrei să urmezi? Să plătești cu aceeași mo-

nedă, purtînd în inimă rădăcina amară a urei împotriva amicului și fratelui tău?

Isus a spus lui Petru că El ar putea cere Tatălui să trimită legiuni de ingeri să-i nimicească într-o clipă, dar n-a procedat așa, ci mai de grabă S-a rugat: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac”.

Un om este ceea ce este în realitate, nu ceea ce spun alții despre el. Caracterul său este așa cum e privit înaintea lui Dumnezeu și nimeni nu îl poate strica, decît el însuși. Renumele este ceea ce spun oamenii de el, și aceasta poate fi de multe ori, spre paguba lui, întrucît adesea nu se spune adevărul despre caracterul altuia. Renumele și vaza pe care alții și-o făuresc, este numai pentru viața aceasta, dar caracterul făurit prin mijlocirea Duhului lui Dumnezeu este pentru veșnicie. Iată dar de ce Sfînta Scriptură ne îndeamnă: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieste răul prin bine”. Rom. 12, 21.

O maximă veche spune: „A face rău celui ce-ți face bine e satanic. A face rău celui ce-ți face rău, e animalic. A face bine celui ce-ți face bine, e omeneste și a face bine celui ce-ți face rău, e dumnezeiește”. Bacon spunea: „Cine nu poate ierta, singur își strică podul peste care el însuși ar trebui să treacă în veșnicie”.

Planul mîntuirii este sigilat cu cel mai desăvîrșit sigiliu — iertare — și fără iertare nu este mîntuire. De aceea Domnul Hristos ne-a poruncit să cerem așa cum dăm și să dăm așa cum vrem și așteptăm să primim: „Și ne iartă nouă greșelile noastre precum iertăm și noi greșitorii noștri”.

Poate cineva țî-a greșit și țîe, poate ai greșit și tu cuiva. Poate țî-a făcut un mare rău, dar este răul acela mai mare decît acela de care ai vrea să te ierte și pe tine, Mîntuitorul tău? Cîndva, un deservent religios a mers într-o familie unde era mare neînțelegere între soacră și nora sa. După toate insistențele la împăcare, a constatat că toată stăruința a fost zadarnică. Ca ultimă speranță de izbîndă, le-a invitat împreună cu el la rugăciune. În timp ce pastorul se ruga pentru una din ele, cealaltă se ridică în picioare și strigă: „Las-o, arz-o focul, nu te mai ruga și pentru ea”. Tristă întîmplare! Ne zguduim gîndindu-ne cum a putut proceda în felul acesta. Dar, să ne facem un proces de conștiință și să vedem cum procedăm și noi în atari împrejurări, cu toate că ne rugăm: „precum iertăm și noi celor ce ne greșesc”.

Se spune că Ludovic al XII-lea, cînd a ajuns rege al Franței, a făcut o listă cu numele a toți dușmanii săi și în dreptul numelui fiecărui a pus o cruce neagră. Cei ce știau că i-au făcut rău s-au îngrozit auzind de acest procedeu, dar el a trimis să le spună: „Nu vă temeți,

am făcut așa ca să-mi aduc aminte de crucifixul lui Cristos și să-I urmez exemplul Său, cînd a zis: „Tată iartă-i”.

Iubite frate și soră, te simți fericit ori de cite ori îți aduci aminte că pentru tine s-a rugat Mîntuitorul tău să fii iertat, dar dacă tu nu urmezi exemplul Său, tu vei avea parte de iertare? „Căci dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre”. Marcu 11, 26. „Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura”. Matei 7, 2.

Prin aceasta să nu cădem în extremismul dogmatic de a confunda greșeala împotriva noastră cu păcatul contra lui Dumnezeu, a adevărului Său și a principiilor Bisericii Sale. Prorocul Isaia spune: „Vai de cei ce numesc răul bine, și binele rău, cari spun că întunericul este lumină și lumina întuneric”. Isaia 5, 20.

Domnul Hristos s-a rugat ca iudeii care îl batjocoreau și-L huiduiau, să fie iertați pentru cele ce-I greșeau Lui, dar ei a trebuit să suferă urmările împotrivrării și disprețuirii lucrărilor lui Dumnezeu, care L-a trimis ca Mîntuitor al lor. În cuvintele — „Iartă-i că nu știu ce fac” — ni se descoperă tocmai faptul că ei nu-și dădeau seama că luptau împotriva unei lucrări dumnezeiești, de aceea și-au cerut singuri sentința: „singlele Lui să cadă asupra noastră”, sentința ce a și fost împlinită. Trista lor experiență este un avertisment serios pentru fiecare din noi cari ne rugăm Mîntuitorului să mijlocească și pentru noi.

Domnul Hristos a iubit pe păcătoși și s-a rugat pentru ei, dar a condamnat cu severitate păcatul lor. Acesta este sublimul principiu dumnezeiesc pe care El dorește să-l înșămînteze în copiii Săi.

Pastor,
N. BASTOREALĂ

La fîntîna lui Iacob

Samaritenii erau în mare dușmănie cu iudeii. Samaria forma în Palestina un fel de ținut aparte unde se păstra vechiul cult idolatru pe muntele Garizim, rival al cultului din Ierusalim. Iudeii desconsiderau pe Samariteni și-i puneau pe aceeași treaptă cu păgînii. Samaritenii nu voiau să recunoască templul de la Ierusalim ca locaș de închinare lui Dumnezeu, nici să admită religia lor.

Însoțit ca de obicei de ucenicii Săi, Domnul Isus Hristos a trecut prin Samaria.

Ajunghind în frumoasa vale a Sihemului, Isus se simți obosit de călătorie și se opri să se odihnească lângă fântina lui Iacob. Ucenicii plecaseră în orașelul Sihem să cumpere ceva de ale mâncării.

Decorul acestui cadru e poate unul din cele mai frumoase cu puțință, dintre cele pe care ni le prezintă Sfânta Evanghelie.

Pe marginea drumului ce se pierdea printre cotiturile munților. Garizimului și Ebalului, în Galilea, Isus se odihnea de oboseală la fântina lui Iacob. De aci, spre stînga, porneau o seamă de poteci către orașelul Sihem. În dreapta — și deci în fața lui Isus, — muntele Garizim cu templul său.

Soarele arunca raze de aur în părul omului de pe marginea fântinii lui Iacob. Chipul Său blind se oglindea în luciul apei; gîndurile-i erau năpădite de bunătatea și dragostea, cu care venise să încălzească acest neam îndărătnic.

Era aproape amiază! Ucenicii întirziaseră prin oraș după alimente.

Pe una din cărările ce duc de la Sihem spre fântina lui Iacob, o femeie urcă purtînd o cojă.

Ucenicii întirziau să vină și lui Isus îi era sete.

Femeia își umplu vasul cu apă și rămase mirată văzînd un iudeu prin părțile acestea; și de aceea nu-i adresă nici o vorbă. Prescripțiunile tradiției orașului său, o opreau. Voi să plece...

Dar lui Isus îi era sete. „Dă-mi să beau, îi zise El“. Femeia riguroasă în îndeplinirea legilor sale, nu se grăbi să-i îndeplinească dorința, ci răspunse cu multă mirare: „Cum tu iudeu fiind, ceri să bei de la mine o femeie samariteancă? Oare nu știi că nu se cade una ca asta, nici nouă, nici vouă?”

„Dacă ai fi știut cine este cel ce-ți cere apă, ai fi cerut de la dînsul și El ți-ar fi dat apă vie“, răspunse Isus atît de blind samaritencei, care într-adevăr nu știa cu cine vorbea.

Nedumerirea, curiozitatea și poate și credința o îndemnară să-I adreseze această rugămînte:

„Dacă într-adevăr Tu ai o apă așa de minunată, dă-mi și mie să beau“, deși samariteanca nu putea înțelege cu cine vorbea. De aceea spre

a o face să priceapă destul de ușor lucrul acesta, Isus zise:

Îți dau femeie, dar du-te de cheamă aici pe bărbatul tău.

— Nu am!.., răspunse ea încurcată.

— Adevărat e... că cinci bărbați ai avut, iar cel pe care-l ai acum nu-ți este bărbat.

Samariteanca ceruse apa vie care curge spre viața veșnică, și Isus nu-i refuză dorința; îi ceru doar să-și aducă bărbatul... cu alte cuvinte îi arătă ticăloșia în care căzuse. Lanțul păcatelor și desfrîul o făcuseră puternic și totuși sufletul ei voia să pășească spre acca stare pe care nu i-o putea aduce decît apa cea vie. Dorința îi era tot pe atît de sinceră și de curată, pe cît era păcatul de mare și apăsător, de dureros și amar.

Samariteanca, văzînd scoase la iveală secretele vieții ei se aștepta de data aceasta la muștrări și mai aspre. De aceea făcu o mărturisire plină de un adevăr, de care nici ea nu se îndoii.

— Doamne vād că ești prooroc; părinții noștri s-au închinat pe

muntele acesta, și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde să se închine oamenii.

— Femeie — îi zice Isus — crede-Mă că vine ceasul cînd nu vā veți închina Tatălului nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Dar vine ceasul, și acum a și venit, cînd închinătorii adevărați se vor închina Tatălului în duh și adevăr; fiindcū astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.

Cuvîntul lui Isus de a te închina în Duh și adevăr a fost o mare lumină pentru iudeii și samaritenii care trăiau în mare vrăjmășie, certuri și rătăcire.

Jugul babilonic pustiise țara sfîntă și pervertise sufletele evreilor care se îndepărtase de la cerințele legii morale și ale credinței într-un singur Dumnezeu; și cu atît mai mult samaritenii. Trăind în păcat și unii și alții, uitaseră de propria lor chemare spre adevăr și spiritualitate.

Aceasta era situația de fapt și de drept în vremea Mintuitorului.

Comoara-n țarină ascunsă

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde, și de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea“.

Matei 13, 44

Comoara-n țarină ascunsă: a Ta cerească-mpărăție, Eu am găsit-o azi, Părinte, și-acum eu cînt de bucurie.

Cînt în amurg și-n zorii zilei, cînt ne-încetat... Și tot ce-aș vrea E ca s-o știu a mea comoara, e ca s-o vād pe veci a mea.

Ca să ajung la ea sînt gata să-mi dau întreaga mea avere; În schimbul ei sînt gata, Doamne, să dau azi orice mi s-ar cere.

Renunț la viața de păcate, la patimi eu renunț de-acum; Azi înțeleg că toate-acestea deșertăciune sînt și fum.

Așa doresc să fac... ci, iată, biet verme sînt eu, pieritor; Cum voi putea avea comoara de nu-mi vei da Tu ajutor?

Cu brațul Tău slăvit, Părinte, Tu sprijinește-mă degrab; Puterea Duhului Tău dă-mi-o să nu mai fiu de-acuma slab.

Prin renunțarea mea la patimi ajută-mi Tu să pot avea Comoara-n țarină ascunsă: slăvită-mpărăția Ta.

ION BĂTRÎNA VOIVODENI

Convorbirea cu samariteanca la fântina lui Iacob e simbul unui adevăr și al unor stări de lucruri.

Duh este Dumnezeu și cel ce I se închină — răspunse Isus, samaritencei — trebuie să I se închine în Duh și adevăr.

Iată cât de simplu apare fondul religiei Sale; Duh și adevăr, căci duhul și adevărul sînt cele două elemente de bază ce însușesc și condiționează rugăciunea noastră.

Din Duh și adevăr trebuie să se împletească și firul vieții noastre, căci prin Duh și adevăr se va curăța zgura păcatelor, învrednicin-

du-ne a bea din apă cea vie — izvorul vieții veșnice — prin care sufletele noastre nu vor înseta în veac.

„In Duh și adevăr“ e îndemnul ce ne îndreaptă spre fapte bune, e gândul ce ne încălzește inima, e puterea ce sfarmă patima, e mîngierea ce liniștește zbuciumul sufletului, e cuvîntul ce ne călăuzește pașii spre o viață curată și sfîntă.

În Duh și adevăr e puterea credinței și a rugăciunii de seară și dimineață, e însușirea nețărnută a nădejților, e călăuză în impasurile vieții către Dumnezeu.

În Duh și adevăr e toată tăria mîntuirii, toată puterea sufletului nostru, prin care mergem spre împărăția lui Dumnezeu.

Duh este Dumnezeu și cei ce se închină Lui, în Duh și adevăr trebuie să I se închine. A te închina în Duh și adevăr, înseamnă a iubi și a păzi poruncile lui Dumnezeu.

Isus stă pe un colț de piatră la fântina lui Iacob, cufundat în gîndurile Împărăției Sale, iar o femeie samariteancă pleacă cu lacrimi de bucurie că Învățătorul i-a descoperit adevărata închinare către Dumnezeu, în Duh și în adevăr.

GH. DODU

MEDITAȚIE

Credința creștină este totdeauna deosebită și distinctă de fanatism. Drumul uneia merge deseori aproape de cel al celuilalt; dar cele două nu se confundă niciodată. Drumul credinței este prea drept și prea strîmt pentru fanatic. El nu îngăduie mișcări răsucite sau manifestări excentrice, ci numai umblare ostentivă și stăruitoare. El se potrivește întocmai scopului celui care, cu răvnă și curaj, caută ce este bine și cinstit; însă nu convine deloc celui căruia îi plac senzațiile. El nu oferă prea mare interes celui care caută să se arate pe sine și să facă a se vorbi de el.

Drumul credinței este îngrădit de hotare bine delimitate, și aceste hotare sînt Cuvîntul lui Dumnezeu. Acest Cuvînt este care în toată extinderea lui, deosebește drumul credinței de cel al fanatismului. Cel care nu cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu nu poate distinge această linie de hotar și o trece fără să știe. Drumul credinței este drumul lui Dumnezeu. Ioan 1, 9. Este calea poruncilor lui Dumnezeu; căci „porunca este o candelă, învățătura este o lumină“ (Prov. 6, 23), și Isus Hristos totdeauna a păzit poruncile Tatălui Său. Lumina care luminează nu este pilpitoare; nu este văzută aruncînd din timp în timp scînteieri de lumină excentrică și amețitoare. Ea strălucește într-o lumină măreață și continuă, care nu încetează de a crește în intensitate pînă ce ziua va fi în plinătatea ei; căci lumina aceasta este cuvîntul neschimbător, Isus Hristos, Mîntuitorul păcătoșilor, care este „același ieri și azi și în veci“. Ebr. 13, 8.

PĂDUREA SIMBOL AL PĂCII

Pe-o colină părăsită

E-o pădure liniștită:

Este deasă și întinsă —

Vara verde, iarna ninsă —

Cresc aici și fagi și carpeni

Cresc și brazi, cresc și stejari,

Ici-colea cite-un mesteacăn

Toți înalți, bătrîni și tari.

Multe veacuri de-a rîndul

I-a hrănit aici pămîntul.

Cu coroana ridicată

Ei de mult, spre ceruri cată;

Multe au putut să vadă,

Multe-aici s-au petrecut

Și-ar putea să povestească —

Dar copacu-i veșnic mut.

Între ei trăiesc în pace,

Nu-ți răspund, orice le-ai face:

Poți să-i ierți, să-i tai cu-o

bardă

Foc s-aprinzi, ce o să-i ardă...

Cum au stat ei ani de zile:

Falnici, drepti și liniștiți,

Fără certuri sau războaie —

Vor trăi mereu — uniți.

Numai vîntul cînd adie

Parcă-atunci pădurea-nvie,

Parcă-ncepe să șoptească

Parcă-ar vrea să povestească...

În tăcere frunza-și mișcă

Toți acești copaci bătrîni

Parcă fruntea și-o închină

-N fața Tatălui divin.

R. KESTNER

NECROLOG

Cu profundă durere, aducem pe această cale la cunoștința frățietății noastre, încetarea din viață a fr. Ioan Bauer, pastor-pensionar al bisericii noastre. Moartea fratelui Bauer, lasă un gol de neînlocuit în rindurile slujitorilor lui Dumnezeu, din țara noastră. În cei cincizeci și cinci de ani ai activității lui pe ogorul Evangheliei, a ocupat rînd pe rînd, importante funcții de răspundere în Biserică, îndeplinindu-și totdeauna chemarea lui. Cu un zîmbet ce-i lumina mereu chipul, era totdeauna gata a sfătui, era omul blîndeții și al păcii. Cu un calm ce nu l-a părăsit niciodată, și-a păstori familia și pe frații lui, pe calea vieții de slujire, a jertfirii în brazda nevoilor lumii.

S-a născut la 6 iulie 1890 în Sibiu, într-o familie numeroasă. După o copilărie fericită, în pragul tinereții, primește credința adventă, prin sora lui mai mare Wilhelmina, și se îndreaptă fără întârziere spre Seminarul Teologic Adventist pe care îl absolvă în anul 1912. La 1 august în același an, fr. Bauer începe lucrarea de slujitor al lui Dumnezeu în Cluj, ca ajutor al fratelui predicator Mayer.

Cu data de mai sus, începe pelecinajul celor 55 de ani ai slujirii sale, ce se înscrie pe o orbită circulară parcursă în viața sa, a cărei start și punct terminus este orașul Cluj. Aici își începe lucrarea slujirii în folosul semenilor săi și tot aici își pleacă în liniște și nădejde capul, închizînd astfel cercul pelecinajului său pămîntesc.

În toamna anului 1914 este avansat pastor-ajutor, iar în septembrie 1915, este mobilizat pînă în anul 1918, cînd se reîntoarce și este mutat la Sibiu ca ajutor al fr. Wegner.

La 15 martie 1920 este consacrat ca pastor al bisericii adventiste și mutat apoi la Brașov. În 1924 este ales președinte al Conferinței Muntenia, stabilindu-se la București.

În anii 1930—1932 îl găsim din nou la Cluj, ca președinte al Conferinței, iar în 1932—1933, îl găsim ca pastor la Brașov. Totdeauna a fost supus, ascultător și fidel chemării sale de păstor al turmei.

În anul 1941 și pînă în 1947, este președintele Conferinței Sibiu, iar pînă în anul 1955, este președinte al Conferinței Cluj.

În anul 1955 este scos la pensie și totuși a activat ca pastor-ajutor al districtului Gherla. Același zel și aceeași conștiinciozitate ce caracteriza pe conducător, a dat pe față și în ultima parte a lucrării lui, cînd se apropia de încheierea cercului slujirii sale.

Începînd din 1958, s-a retras din viața publică, dar a rămas totdeauna un părinte și un sfătuitor al colegilor săi mai tineri, folosind orice ocazie de a da sfaturi pline de iubire și bunătate celor din jurul lui.

Sfîrșitul a venit fulgerător, fără preluđu suferințelor fizice. În seara zilei de 29 mai, pe cînd sta liniștit și citea, s-a simțit rău. Respirația i s-a îngreunat și și-a pierdut cunoștința. A doua zi, 30 mai 1967,

orele 13, inima sa nobilă a încetat să mai bată. Servul devotat al cauzei lui Dumnezeu, și-a terminat a-lergarea, depunînd la picioarele Mintuitorului său drag, chemarea și lucrarea vieții lui.

Joi 1 iunie 1967, a avut loc înmormîntarea în cimitirul orașului Cluj. Cu toate că picurii cerului înourat, cădeau — asemenea unor lacrimi — într-o ploaie puternică, o mare mulțime l-a însoțit pe drumul spre mormînt. Din partea Comitetului Uniunii au fost prezenți frații: I. Tachici, C. Alexe și D. Popa. Din partea Conferinței Cluj, toți membrii Comitetului și slujbașii Conferinței în frunte cu fr. Delea Alexandru, președintele Conferinței. Familia îndurerată a fost înconjurată de împreuna simțire a tuturor celor prezenți.

În cuvintele rostite cu aceea ocazie, la capelă și în fața mormîntului deschis, s-au prezentat făgăduințele cele minunate ale Scripturii, nădejdea tuturor credincioșilor în învierea și răsplată făgăduită de Dumnezeu.

Avem speranța că această răsplată — prin harul Domnului nostru Isus Hristos — va fi atribuită și mult regretatului nostru frate și conlucrător, frate și sfătuitor, așa cum a fost în viața sa. Această speranță ne dă curajul să spunem cu toată convingerea în aceste momente de grea cumpănă — „La revedere, la marea de cristal”.

Comitetul Uniunii

Curierul
ADVENTIST